

<p>ΤΗΙ ΜΕΓΑΛΗΙ ΔΕΥΤΕΡΑΙ ΠΡΩΪ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΩΝ ΩΡΩΝ (Συλλειτουργικόν. Σελίς 139-172). Αί Ώραι λιταί. Απολυτίκιον: «Ίδού ὁ Νυμφίος...». (Σελίς18-19). Κοντάκιον: «Ὁ Ἰακώβ ὠδύρετο...». (Σελίς 26-27). ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΘΕΚΤΗΝ Τροπάριον τῆς Προφητείας. Ἐν ψυχῇ συντετριμμένη, προσπίπτομέν σοι, καὶ δεόμεθά σου, Σωτῆρ τοῦ Κόσμου. Σὺ γὰρ εἶ Θεὸς τῶν μετανοούντων. Δόξα... Καὶ νῦν ... (Τό αὐτό). Προκείμενον. Ἐν τῷ ἐπιστρέψαι Κύριον τὴν αἰχμαλωσίαν Σιών. Στίχ. Τότε ἐπλήσθη χαρᾶς τὸ στόμα ἡμῶν. Ἀναγνώσματα. Προφητεία Ἰεζεκιήλ. (Α' . 1-21). Ἐγένετο ἐν τῷ τριακοστῷ ἔτει, ἐν τῷ τετάρτῳ μηνί, πέμπτη τοῦ μηνός, καὶ ἐγὼ ἤμην ἐν μέσῳ τῆς αἰχμαλωσίας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Χοβάρ, καὶ ἠνοιχθησαν οἱ οὐρανοί, καὶ εἶδον ὄρασιν Θεοῦ. Πέμπτη τοῦ μηνός, τοῦτο τὸ ἔτος τὸ πέμπτον τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ βασιλέως Ἰωακείμ. Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς Ἰεζεκιήλ, υἱὸν Βουζεί, τὸν Ἱερέα, ἐν γῇ Χαλδαίων, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τοῦ Χοβάρ, καὶ</p>		<p>ΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΩΪ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΩΝ ΩΡΩΝ (Συλλειτουρ. Σελίδα 139-172). Οἱ Ώρες λιτές. Ἀπολυτίκιο: «Ίδού ὁ Νυμφίος...». (Σελίδα18-19). Κοντάκιον: «Ὁ Ἰακώβ ὠδύρετο...». (Σελίδα 26-27). ΤΡΙΘΕΚΤΗ Τροπάριο τῆς Προφητείας. Μέ ψυχῇ συντετριμμένη, προσπέφουμε σ' ἐσένα, καὶ σέ παρακαλοῦμε Σωτήρα τοῦ κόσμου. Διότι ἐσύ εἶσαι ὁ Θεὸς τῶν μετανοούντων. Δόξα... Καὶ νῦν ... (Τὸ ἴδιο). Προκείμενο. Ὅταν ἐπανέφερε ὁ Κύριος τοὺς αἰχμαλώτους τῆς Ἱερουσαλήμ. Στίχ. Τότε γέμισε ἀπὸ χαρᾶ τὸ στόμα μας. Ἀναγνώσματα. Προφητεία τοῦ Ἰεζεκιήλ. (Α', 1-21). Κατὰ τὸ τριακοστὸ ἔτος τῆς ἡλικίας μου, τὸν τέταρτο μῆνα, τὴν πέμπτη ἡμέρα τοῦ μήνα τοῦ ἴδιου ἔτους βρι- σκόμουν ἀνάμεσα στοὺς αἰχμαλώτους στίς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Χοβάρ, καὶ ἐκεῖ ἀνοιχθηκαν οἱ οὐρανοί καὶ εἶδα θεϊκὰ ὄραματα. Ἦταν πέντε τοῦ ἴδιου μήνα, (καὶ συνέπε- σε τὸ ἔτος αὐτὸ νὰ εἶναι τὸ πέμπτο ἔτος τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ βασιλιᾶ Ἰωακείμ). Καὶ εἶπε ὁ Κύριος σ' ἐμένα τὸν Ἰεζεκιήλ τὸν γιό τοῦ Βουζεί, τὸν ἱερέα στή χώρα τῶν Χαλ- δαίων κοντὰ στὸν ποταμὸ Χοβάρ, καὶ ἀπλώθηκε ἐπάνω</p>
---	--	--

ἐγένετο ἐπ' ἐμὲ χεὶρ Κυρίου. Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ πνεῦμα ἐξαΐρον ἤρχετο ἀπὸ Βορρᾶ, καὶ νεφέλη μεγάλη ἐν αὐτῷ, καὶ φέγγος κύκλω αὐτοῦ, καὶ πῦρ ἐξαστράπτων, καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ ὡς ὄρασις ἠλέκτρον ἐν μέσῳ τοῦ πυρός, καὶ φέγγος ἐν αὐτῷ. Καὶ ἐν τῷ μέσῳ ὡς ὁμοίωμα τεσσάρων ζώων. Καὶ αὕτη ἡ ὄρασις αὐτῶν, ὁμοίωμα ἀνθρώπου ἐπ' αὐτοῖς, καὶ τέσσαρα πρόσωπα τῷ ἐνί, καὶ τέσσαρες πτέρυγες τῷ ἐνί, καὶ τὰ σκέλη αὐτῶν ὄρθια, καὶ πτερωτοὶ οἱ πόδες αὐτῶν, καὶ σπινθῆρες ὡς ἐξαστράπτων χαλκός, καὶ ἐλαφραὶ αἱ πτέρυγες αὐτῶν. Καὶ χεὶρ ἀνθρώπου ὑποκάτωθεν τῶν πτερυγῶν αὐτῶν ἐπὶ τὰ τέσσαρα μέρη αὐτῶν, καὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν, καὶ αἱ πτέρυγες αὐτῶν τῶν τεσσάρων, ἐχόμεναι ἑτέρα τῆς ἑτέρας. Καὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν τῶν τεσσάρων οὐκ ἐπεστρέφοντο ἐν τῷ βαδίζειν αὐτά, ἕκαστον ἀπέναντι τοῦ προσώπου αὐτῶν ἐπορεύοντο. Καὶ ὁμοίωσις τῶν προσώπων αὐτῶν, πρόσωπον ἀνθρώπου, καὶ πρόσωπον λέοντος ἐκ δεξιῶν τοῖς τέσσαρσι, καὶ πρόσωπον μόσχου ἐξ ἀριστερῶν τοῖς τέσσαρσι, καὶ πρόσωπον ἀετοῦ τοῖς τέσσαρσι, καὶ αἱ πτέρυγες αὐτῶν ἐκτεταμέναι ἄνωθεν τοῖς τέσσαρσιν, ἕκατέρω δύο συνεζευγμέναι πρὸς ἀλλήλας, καὶ δύο ἐπεκάλυπτον ἐπάνω τοῦ σώματος αὐτῶν. Καὶ ἕκαστον κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ ἐπορεύετο, οὐ ἂν ἢ τὸ πνεῦμα πορευόμενον ἐπορεύοντο, καὶ

μου τὸ ἀποκαλυπτικὸ χεῖρι τοῦ Κυρίου. Καὶ εἶδα κατά-πληκτος καὶ νά! καταστρεπτικὸς ἀνεμοστρόβιλος ἐρχόταν ἀπὸ τὸ Βορρᾶ καὶ συνοδευόταν ἀπὸ μεγάλο σύννεφο καὶ περιβαλλόταν γύρωγύρω ἀπὸ φωτιά πού φεγγοβολλοῦσε, καὶ στή μέση του ὑπῆρχε κάτι τὸ ὁποῖο ἔμοιαζε μὲ ἠλεκτρο (κρᾶμα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου 4 πρὸς 1 μέρος) μέσα στή φωτιά καὶ φεγγοβολοῦσε. Καὶ στή μέση ὑπῆρχε κάτι πού ἔμοιαζε μὲ τέσσερα πλάσματα πού εἶχαν σώματα σάν ἀνθρώπινα, καὶ τὸ καθένα εἶχε τέσσερα πρόσωπα καὶ τέσσερις φτεροῦγες καὶ τὰ πόδια του ἦταν ὄρθια καὶ φτερωτά, καὶ σπινθηροβολοῦσαν ὡς πυρωμένος χαλκός, καὶ τὰ φτερά ἦταν ἐλαφρά. Εἶχαν χέρια ὅπως τοῦ ἀνθρώπου κάτω ἀπὸ τὰ φτερά τους σὲ τέσσερα μέρη (δύο σὲ κάθε ὤμο)· καὶ τὰ πρόσωπά τους ἦταν τέσσερα, καὶ τὰ φτερά τῶν τεσσάρων συναντῶνταν καθὼς κινοῦνταν. (Τὰ πλάσματα αὐτά εἶναι τὰ Χερουβίμ, πού ἡ παρουσία τους δηλώνει τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ ὁ ὁποῖος παραμένει ἀόρατος). Καὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν τῶν τεσσάρων δὲν ἐστρέφονταν, ὅταν ἐβάδιζαν, ἀλλὰ τὸ καθένα βάδιζε κατ' εὐθείαν ἐμπρός, κατὰ πρόσωπο. Καὶ ἡ μορφή τῶν προσώπων ἦταν ἡ ἐξῆς: Μπροστά εἶχαν πρόσωπο ἀνθρώπου, δεξιά πρόσωπο λιονταριοῦ, ἀριστερά πρόσωπο μόσχου, καὶ πίσω πρόσωπο ἀετοῦ, καὶ τὰ φτερά τους τὰ δύο ἦταν ἀπλωμένα ἐπάνω ἀπὸ τὸ καθένα καὶ ἐνωμένα μεταξύ τους, καὶ τὰ δύο ἐκάλυπταν τὸ σῶμα τους. Καὶ τὸ καθένα ἀπ' αὐτά προχωροῦσε κατ' εὐθείαν ἐμπρός, καὶ ὅπου πήγαινε ὁ ἀνεμος προχωροῦσαν καὶ δὲν ἐπέστρεφαν. Καὶ ἀνάμεσα στὰ πλάσματα φαινόταν κάτι ὡς κάρβουνα ἀναμμένα πού καίονταν, ὡς φλόγες

οὐκ ἐπέστρεφον. Καὶ ἐν μέσῳ τῶν ζώων ὄρασις, ὡς ἀνθράκων πυρὸς καιομένων, ὡς ὄψις λαμπάδων συστρεφομένων ἀναμέσον τῶν ζώων, καὶ φέγγος τοῦ πυρὸς, καὶ ἐκ τοῦ πυρὸς ἐξεπορεύετο ἀστραπή, καὶ τὰ ζῶα ἔτρεχον, καὶ ἀνέκαμπτον ὡς εἶδος τοῦ Βεζέκ. Καὶ εἶδον· καὶ ἰδοὺ τροχὸς εἷς ἐπὶ τῆς γῆς, ἐχόμενος τῶν ζώων τοῖς τέσσαρσι, καὶ τὸ εἶδος τῶν τροχῶν ὡς εἶδος θαρσεῖς, καὶ ὁμοίωμα καὶ τὸ ποῖμα αὐτῶν ἐν τοῖς τέσσαρσι, καὶ τὸ ἔργον αὐτῶν ἦν, καθὼς ἂν εἴη τροχὸς ἐν τροχῷ. Ἐπὶ τὰ τέσσαρα μέρη αὐτῶν ἐπορεύοντο, καὶ οὐκ ἐπέστρεφον ἐν τῷ πορεύεσθαι αὐτά, οὐδ' οἱ νῶτοι αὐτῶν, καὶ ὕψος ἦν αὐτοῖς. Καὶ εἶδον αὐτά, καὶ οἱ νῶτοι αὐτῶν, πλήρεις ὀφθαλμῶν κυκλόθεν τοῖς τέσσαρσι. Καὶ ἐν τῷ πορεύεσθαι τὰ ζῶα, ἐπορεύοντο καὶ οἱ τροχοὶ ἐχόμενοι αὐτῶν, καὶ ἐν τῷ ἐξαίρειν τὰ ζῶα ἀπὸ τῆς γῆς, ἐξήροντο καὶ οἱ τροχοί. Οὐ ἂν ἦν ἡ νεφέλη, ἐκεῖ ἦν καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ πορεύεσθαι· ἐπορεύοντο τὰ ζῶα, καὶ οἱ τροχοὶ ἐξήροντο σὺν αὐτοῖς, διότι πνεῦμα ζωῆς ἦν ἐν τοῖς τροχοῖς.

Προκείμενον Ἦχος πλ. Β'.

Ἐὰν μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον, εἰς μάτην ἐκοπίασαν οἱ οἰκοδομοῦντες.

Στίχ. Ἐὰν μὴ Κύριος φυλάξῃ πόλιν, εἰς μάτην ἠγρύπνησεν ὁ φυλάσσων.

Τὰ λοιπὰ τῆς ΣΤ'. Ὁρας.

(Συλλειτουργικόν. Σελίς 158-160).

πού συστρέφονταν ἀνάμεσα στὰ ὄντα αὐτά, καὶ ἡ φωτιά αὐτὴ ἀκτινοβολοῦσε φῶς, καὶ ἀπὸ τῆ φωτιά αὐτὴ ἐκτοξεύονταν ἀστραπές. Καὶ τὰ ὄντα ἔτρεχαν καὶ ἐπέστρεφαν ὡς ἀστραπή. Καὶ εἶδα καὶ νὰ ὑπῆρχε ἓνας τροχὸς κοντὰ σέ καθένα ἀπὸ τὰ ἀνθρωπόμορφα ὄντα πού στηριζόταν στό ἔδαφος, καὶ ἡ ὕλη τῶν τροχῶν ἔμοιαζε μέ χρυσόλιθο, καὶ οἱ τέσσερις τροχοὶ ἦταν πανομοιότυποι, καὶ ἡ κατασκευή τους ἦταν τέτοια, ὥστε νὰ εἶναι σταυρωτά ὁ ἓνας μέσα στόν ἄλλον. Κινοῦνταν τὰ τέσσερα αὐτά ὄντα πρὸς τὰ τέσσερα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντα, χωρὶς νὰ στρέφουν τὰ πρόσωπά τους σέ κατεύθυνση διανοητική ἀπὸ τὴν πορεία τους, οὔτε τὰ σώματά τους τὰ ὁποῖα ἦταν πανύψηλα· Καὶ τὰ παρετήρησα καὶ εἶδα ὅτι τὰ νῶτα τους ἦταν γεμάτα μάτια γύρω-γύρω καὶ στὰ τέσσερα πλάσματα. Καὶ ὅπως προχωροῦσαν τὰ ὄντα, προχωροῦσαν καὶ οἱ τροχοὶ μαζί τους, καὶ ὅταν ὑψώνονταν τὰ ὄντα ἀπὸ τὴ γῆ ὑψώνονταν καὶ οἱ τροχοί. Ὅπου κατευθυνόταν ἡ νεφέλη (τό σύννεφο), ἐκεῖ κατευθυνόταν καὶ ὁ ἄνεμος (ὁ ἀνεμοστρόβιλος)· Προχωροῦσαν τὰ ὄντα καὶ ὑψώνονταν καὶ οἱ τροχοὶ μαζί τους, διότι ὑπῆρχε πνεῦμα ζωῆς στοὺς τροχοὺς.

Προκείμενον Ἦχος πλ. Β'.

Ἐὰν ὁ Κύριος δέν οἰκοδομήσῃ ἓνα σπίτι, μάταια κοπιάζουν οἱ οἰκοδόμοι.

Στίχ. Ἐὰν ὁ Κύριος δέν φυλάξῃ μιὰ πόλη, μάταια ἀγρυπνεῖ ὁ φύλακας (ὁ φρουρός).

(Τὰ ὑπόλοιπα τῆς ΣΤ'. Ὁρας.

(Συλλειτουργικόν. Σελίδα 158-160).

<p>Καί ἡ Θ'. Ὡρα. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 160-166-173).</p> <p>ΤΗΙ ΑΓΙΑΙ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΙ ΔΕΥΤΕΡΑΙ ΠΡΩΙ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ</p> <p>Εὐλογημένη ἡ Βασιλεία τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.</p> <p>Δεῦτε, προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν τῷ βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.</p> <p>Δεῦτε, προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ, τῷ βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.</p> <p>Δεῦτε, προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν αὐτῷ Χριστῷ, τῷ βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν.</p> <p>ΠΡΟΟΙΜΙΑΚΟΣ ΨΑΛΜΟΣ ΡΓ'. (103).</p> <p>Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον, Κύριε ὁ Θεός μου ἐμεγαλύνθης σφόδρα.</p> <p>Ἐξομολόγησιν καὶ μεγαλοπρέπειαν ἐνεδύσω, ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον.</p> <p>Ἐκτείνων τὸν οὐρανὸν ὡσεὶ δέρριν, ὁ στεγάζων ἐν ὕδασιν τὰ ὑπερῶα αὐτοῦ.</p> <p>Ὅ τιθεὶς νέφη τὴν ἐπίβασιν αὐτοῦ, ὁ περιπατῶν ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων.</p> <p>Ὅ ποιῶν τοὺς Ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα, καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρὸς φλόγα.</p>		<p>Καί ἡ Θ'. Ὡρα). (Συλλειτουργικόν. Σελίδα 160-166-173).</p> <p>ΤΗΝ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΩΙ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ</p> <p>Ἄς εἶναι δοξασμένη ἡ Βασιλεία τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.</p> <p>Ἐλᾶτε, νὰ προσκυνήσουμε καὶ νὰ προσπέσουμε στὸν Βασιλιά μας καὶ Θεό.</p> <p>Ἐλᾶτε, νὰ προσκυνήσουμε, καὶ νὰ προσπέσουμε στὸν Χριστό, τὸν Βασιλιά μας καὶ Θεό.</p> <p>Ἐλᾶτε νὰ προσκυνήσουμε, καὶ νὰ προσπέσουμε, σ' αὐτόν, τὸν Χριστό τὸν Βασιλιά καὶ Θεό μας.</p> <p>ΠΡΟΟΙΜΙΑΚΟΣ ΨΑΛΜΟΣ ΡΓ'. (103).</p> <p>Δοξολόγει, ψυχὴ μου, τὸν Κύριο. Κύριε καὶ Θεέ μου, τό μεγαλεῖο σου εἶναι πολὺ μεγάλο.</p> <p>Εἶσαι ντυμένος μέ μεγαλοπρέπεια. Περιβάλλεσαι μέ φῶς ὅπως μέ ἔνδυμα.</p> <p>Ἀπλώνεις τὸν οὐρανὸ ὡς κατεργασμένο δέρμα σκηνῆς. Ὁ Κύριος στεγάζει μέ τὰ νέφη τὰ ἀνώτερα στρώ- ματα τοῦ οὐρανοῦ.</p> <p>Αὐτός χρησιμοποιεῖ τὰ νέφη ὡς πολῦτιμα καὶ ταχύτα- τα μεταφορικά μέσα. Αὐτός περιπατεῖ ἐπάνω στὰ φτερά τῶν ἀνέμων.</p> <p>Αὐτός ἔπλασε τοὺς Ἀγγέλους του, νὰ εἶναι πνεύμα- τα, καὶ τοὺς λειτουργοὺς του (τοὺς ὑπηρέτες του), νὰ εἶναι πύρινη φλόγα.</p>
---	--	---

<p>Ὁ θεμελιῶν τὴν γῆν ἐπὶ τὴν ἀσφάλειαν αὐτῆς, οὐ κλιθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.</p> <p>Ἄβυσσος ὡς ἱμάτιον τὸ περιβόλαιον αὐτοῦ, ἐπὶ τῶν ὀρέων στήσονται ὕδατα.</p> <p>Ἀπὸ ἐπιτιμῆσεώς σου φεύξονται, ἀπὸ φωνῆς βροντῆς σου δειλιάσουσιν.</p> <p>Ἀναβαίνουνσιν ὄρη, καὶ καταβαίνουνσιν πεδία εἰς τόπον, ὃν ἐθεμελίωσας αὐτά.</p> <p>Ὅριον ἔθου, ὃ οὐ παρελεύσονται, οὐδὲ ἐπιστρέψουσι καλύψαι τὴν γῆν.</p> <p>Ὁ ἑξαποστέλλων πηγὰς ἐν φάραγξιν, ἀνάμεσον τῶν ὀρέων διελεύσονται ὕδατα.</p> <p>Ποτιοῦσι πάντα τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ, προσδέξονται ὄναγροι εἰς δίψαν αὐτῶν.</p> <p>Ἐπ' αὐτὰ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνώσει ἐκ μέσου τῶν πετρῶν δώσουσι φωνήν.</p> <p>Ποτίζων ὄρη ἐκ τῶν ὑπερώων αὐτοῦ ἀπὸ καρποῦ τῶν ἔργων σου χορτασθήσεται ἡ γῆ.</p> <p>Ὁ ἑξανατέλλων χόρτον τοῖς κτήνεσι, καὶ χλόην τῇ δουλείᾳ τῶν ἀνθρώπων.</p> <p>Τοῦ ἑξαγαγεῖν ἄρτον ἐκ τῆς γῆς καὶ οἶνος εὐφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου.</p> <p>Τοῦ ἰλαρῶναι πρόσωπον ἐν ἐλαίῳ καὶ</p>		<p>Αὐτός θεμελίωσε τὴ γῆν σὲ ἀπαρασάλευτα θεμέλια, γιὰ νὰ μὴ κλονισθεῖ μέσα στοὺς αἰῶνες.</p> <p>Ἡ ἄβυσσος τῶν ὑδάτων περιβάλλει τὴ γῆ ὡς ἱμάτιο (ἐπανωφόρι), ἐπάνω στὰ βουνὰ στέκονται τὰ νερά (ὡς αἰώνια χιόνια).</p> <p>Ὅταν ἀντηχήσει ἡ προσταγὴ σου, Κύριε, θὰ ὑποχωρήσουν, θὰ δειλιάσουν ἀπὸ τὴ φωνὴ τῆς βροντῆς σου.</p> <p>Ἀνηφορίζουν βουνὰ καὶ κατηφορίζουν πεδιάδες, στὴ θέση πού τὰ θεμελίωσες Ἐσύ.</p> <p>Τοποθέτησες σύνορο (στά νερά), πού δέν θὰ τό προσπεράσουν, οὔτε θὰ ἐπιστρέψουν νὰ σκεπάσουν τὴν ξηρὰ.</p> <p>Αὐτός ἐδημιούργησε τίς πηγές μέσα στὰ φαράγγια, καὶ ἔτσι τρέχουν τὰ νερά ἀνάμεσα στὰ βουνὰ.</p> <p>Αὐτὰ ποτίζουν ὅλα τὰ θηρία τῆς ὑπαίθρου, καὶ σ' αὐτὰ σβήνουν τὴ δίψα τους οἱ ὄναγροι (τὰ ἀγριογάϊδουρα).</p> <p>Ἐπάνω ἀπὸ τὰ νερά (στά δένδρα) φωλιάζουν τὰ πτηνὰ τοῦ οὐρανοῦ, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ βράχια σκορπίζουν τό κελάηδημά τους.</p> <p>Ὁ Κύριος ποτίζει τὰ βουνὰ μὲ τίς βροχές τοῦ οὐρανοῦ, ἀπὸ τὸν καρπὸ τῶν ἔργων σου (τὴ βροχή), Κύριε, χορταίνει ἡ γῆ.</p> <p>Ὁ Κύριος κάνει νὰ βλαστάνει χόρτο γιὰ τὰ κτήνη καὶ χλόη γιὰ τίς ἀνάγκες τοῦ ἀνθρώπου.</p> <p>Γιὰ νὰ παραγάγει ἄρτον ἀπὸ τὴ γῆ, καὶ τό κρασί εὐφραίνει τὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου.</p> <p>Καὶ τό λάδι, γιὰ νὰ κάνει χαρούμενο τό πρόσωπό του,</p>
---	--	---

<p>ἄρτος καρδίαν ἀνθρώπου στηρίζει. Χορτασθήσονται τὰ ξύλα τοῦ πεδίου, αἱ κέδροι τοῦ Λιβάνου, ἅς ἐφύτευσας. Ἐκεῖ στρουθία ἐννοσσεύσουσι, τοῦ ἐρωδιοῦ ἡ κατοικία ἡγεῖται αὐτῶν.</p> <p>Ὅρη τὰ ὑψηλὰ ταῖς ἐλάφοις, πέτρα καταφυγή τοῖς λαγωοῖς. Ἐποίησε σελήνην εἰς καιρούς ὁ ἥλιος ἔγνω τὴν δύσιν αὐτοῦ. Ἔθου σκοτός, καὶ ἐγένετο νύξ, ἐν αὐτῇ διελεύσονται πάντα τὰ θηρία τοῦ δρυμοῦ. Σκύμνοι ὠρούμενοι τοῦ ἀρπάσαι, καὶ ζητῆσαι παρὰ τῷ Θεῷ βρωσιν αὐτοῖς. Ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, καὶ συνήχθησαν, καὶ εἰς τὰς μάνδρας αὐτῶν κοιτασθήσονται. Ἐξελεύσεται ἄνθρωπος ἐπὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ ἕως ἑσπέρας. Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε! πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας, ἐπληρώθη ἡ γῆ τῆς κτίσεώς σου. Αὕτη ἡ θάλασσα ἡ μεγάλη καὶ εὐρύχωρος, ἐκεῖ ἐρπετὰ ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς, ζῶα μικρὰ μετὰ μεγάλων. Ἐκεῖ πλοῖα διαπορεύονται, δράκων οὗτος, ὃν ἔπλασας ἐμπαίζειν αὐτῇ. Πάντα πρὸς σὲ προσδοκῶσι, δοῦναι τὴν τροφήν αὐτῶν εἰς εὐκαιρον δόντος σου αὐτοῖς</p>		<p>καὶ ἄρτος πού στηρίζει τὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου. Θά χορτάσουν τὰ δένδρα τῆς πεδιάδας, οἱ κέδροι τοῦ Λιβάνου, τίς ὅποιες Ἐσὺ φύτευσες. Ἐκεῖ φωλιάζουν σπουργίτια, καὶ ἐπάνω ἀπ' αὐτὰ κυριαρχεῖ ἡ κατοικία τοῦ ἐρωδιοῦ (τοῦ τσικνιαῖ, ψαρολέλεκα). Τὰ ψηλά βουνά ὁ Κύριος τὰ ἔκανε γιὰ τὰ ἐλάφια, καὶ τὰ χαμηλά πετρώδη μέρη γιὰ τοὺς λαγούς. Ὁ Κύριος ἔκανε τὴ σελήνη, γιὰ νὰ ρυθμίζει τίς ἐποχές, ὁ ἥλιος γνωρίζει τὸ σημεῖο πού θά δύσει. Ἐσὺ, Κύριε, ἀπλώνεις τὸ σκοτάδι καὶ γίνεται νύχτα, κατὰ τὴν ὁποία κυκλοφοροῦν ὅλα τὰ θηρία τοῦ δάσους. Λιονταράκια πού οὐρλιάζουν καὶ ζητοῦν ἀπὸ τὸν Θεό, νὰ ἀρπάξουν τὴν τροφή τους. Ὅταν ἀνατέλλει ὁ ἥλιος, ὅλα τὰ θηρία συγκεντρώνονται καὶ κοιμοῦνται στίς σπηλιές τους. Τότε βγαίνει ὁ ἄνθρωπος στὸ ἔργο του, καὶ ἀσχολεῖται μὲ τίς ἐργασίες του μέχρι τὸ βράδυ.</p> <p>Πόσο μεγαλειώδη εἶναι τὰ ἔργα σου, Κύριε! ὅλα τὰ ἔκαμες μὲ σοφία· ἡ γῆ εἶναι γεμάτη ἀπὸ τὰ δημιουργήματά σου. Νά, αὕτη εἶναι ἡ θάλασσα ἡ μεγάλη καὶ εὐρύχωρη. Ἐκεῖ ὑπάρχουν ψάρια, ἀναρίθμητα, ζῶα, μικρὰ μαζί μὲ μεγάλα. Ἐκεῖ ταξιδεύουν πλοῖα, ἐκεῖ ζεῖ τὸ μεγάλο κῆτος, πού τὸ ἔπλασες ἔτσι, ὥστε νὰ περιπαίζει τὰ κύματά της. Ὅλα αὐτὰ ἀπὸ σένα περιμένουν, νὰ τοὺς δώσεις τὴν τροφή τους στὴν κατάλληλη εὐκαιρία, ὅταν τοὺς τὴ δώ-</p>
---	--	--

<p>συλλέξουσιν.</p> <p>Ανοίξαντός σου τὴν χεῖρα, τὰ σύμπαντα πλησθήσονται χρηστότητος, ἀποστρέψαντος δέ σου τὸ πρόσωπον, ταραχθήσονται.</p> <p>Ἀντανελεῖς τὸ πνεῦμα αὐτῶν, καὶ ἐκλείψουσι, καὶ εἰς τὸν χοῦν αὐτῶν ἐπιστρέψουσιν.</p> <p>Ἐξαποστελεῖς τὸ πνεῦμά σου, καὶ κτισθήσονται, καὶ ἀνακαινιεῖς τὸ πρόσωπον τῆς γῆς.</p> <p>Ἦτω ἡ δόξα Κυρίου εἰς τοὺς αἰῶνας, εὐφρανθήσεται Κύριος ἐπὶ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ.</p> <p>Ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμειν, ὁ ἀπτόμενος τῶν ὀρέων, καὶ καπνίζονται.</p> <p>Ἄισω τῷ Κυρίῳ ἐν τῇ ζωῇ μου, ψαλῶ τῷ Θεῷ μου ἕως ὑπάρχω.</p> <p>Ἦδυνθείη αὐτῷ ἡ διαλογία μου, ἐγὼ δὲ εὐφρανθήσομαι ἐπὶ τῷ Κυρίῳ</p> <p>Ἐκλείποιεν ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἄνομοι, ὥστε μὴ ὑπάρχειν αὐτούς. Εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον.</p> <p>(Καὶ πάλιν).</p> <p>Ὁ ἥλιος ἔγνω τὴν δύσιν αὐτοῦ. Ἔθου σκότος, καὶ ἐγένετο νύξ.</p> <p>Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν...</p>		<p>σεις, τρέχουν νὰ τὴν πάρουν.</p> <p>Ὅταν ἀνοίγεις μὲ ἀγάπη τὸ χέρι σου, τὰ σύμπαντα γεμίζουν ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ σου, ὅταν ὁμως γυρίζεις τὸ πρόσωπό σου μὲ ἀποστροφή, ταράζονται.</p> <p>Ἀφαιρεῖς ἀπ' αὐτὰ τὴ ζωογόνο πνοή τους καὶ σβήνουν, καὶ ἐπιστρέφουν στὸ χῶμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖο πλάσθηκαν.</p> <p>Ἐξαποπέλλεις τὸ ζωογόνο πνεῦμα σου καὶ ἀναδημιουργοῦνται, καὶ ἔτσι ἀνανεώνεις τὸ πρόσωπο τῆς γῆς.</p> <p>Ἄς εἶναι ἡ δόξα τοῦ Κυρίου αἰῶνια, ἅς χαίρεται ὁ Κύριος μὲ τὰ θαυμάσια ἔργα του.</p> <p>Ὅταν ὁ Κύριος ρίχνει τὸ βλέμμα του ὀργισμένο στὴ γῆ, τὴν κάνει νὰ τρέμει, ἀγγίζει μόνο τὰ ὄρη καὶ καπνίζονται.</p> <p>Θά ὑμῶν τὸν Κύριο σέ ὅλη μου τὴ ζωὴ θά ψάλλω στὸ Θεό μου, ὅσο θά ὑπάρχω.</p> <p>Εἶθε νὰ γίνει εὐχάριστη σ' αὐτόν ἡ προσευχή μου, καὶ ἐγὼ νὰ εὐφραίνομαι μὲ τὴν ἐπικοινωνία μου μὲ τὸν Κύριο.</p> <p>Εἶθε νὰ εξαφανισθοῦν οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ τὴ γῆ, καὶ οἱ ἄνομοι, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχουν πλέον αὐτοί. Δοξολογεί, ψυχὴ μου, τὸν Κύριο.</p> <p>(Καὶ πάλιν).</p> <p>Ὁ ἥλιος γνωρίζει τὸ σημεῖο πού θά δύσει. Ἐσύ, Κύριε, ἀπλώνεις τὸ σκοτάδι καὶ γίνεται νύκτα.</p> <p>Πόσο μεγαλειώδη εἶναι τὰ ἔργα σου, Κύριε, ὅλα μὲ σοφία τὰ ἔκανες.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν...</p>
---	--	--

<p>Ἀλληλούια (γ'). Δόξα σοι ὁ Θεός (ἐκ γ'). Ἡ ἐλπίς ἡμῶν, Κύριε, δόξα σοι.</p> <p>ΕΙΡΗΝΙΚΑ Ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Κύριε ἐλέησον. (Σελίς 16-18). ΚΑΘΙΣΜΑ ΨΑΛΤΗΡΙΟΥ ΙΗ'. (18). Ψαλμοί (ΡΙΘ'. (119) ΡΛΓ'. 133). Πρὸς Κύριον ἐν τῷ θλίβεσθαί με... (Συλλειτουργικόν. Σελίς 326-335). ΚΥΡΙΕ ΕΚΕΚΡΑΞΑ ΨΑΛΜΟΣ ΡΜ'. (140). Κύριε ἐκέκραξα πρὸς σέ, εἰσάκουσόν μου, εἰσάκουσόν μου, Κύριε. Κύριε, ἐκέκραξα πρὸς σέ, εἰσάκουσόν μου πρόσχες τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου, ἐν τῷ κεκραγένοι με πρὸς σέ εἰσάκουσόν μου, Κύριε. Κατευθυνθήτω ἡ προσευχή μου, ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν σου, ἔπαρσις τῶν χειρῶν μου θυσία ἐσπερινὴ εἰσάκουσόν μου, Κύριε. Θοῦ, Κύριε, φυλακὴν τῷ στόματί μου, καὶ θύραν περιοχῆς περὶ τὰ χεῖλη μου. Μὴ ἐκκλίνῃς τὴν καρδίαν μου εἰς λόγους πονηρίας, τοῦ προφασίζεσθαι προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις. Σὺν ἀνθρώποις ἐργαζομένοις τὴν ἀνομίαν, καὶ οὐ μὴ συνδυάσω μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν αὐτῶν.</p>		<p>Ἀλληλούια (γ'. Δόξα σοι ὁ Θεός. (γ'). Ἡ ἐλπίδα μας, Κύριε, δόξα σοι. (Ἀλληλούια=Ὑμνεῖτε τὸν Κύριο). ΕΙΡΗΝΙΚΑ Ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Κύριε ἐλέησον. (Σελίς 16-18). ΚΑΘΙΣΜΑ ΨΑΛΤΗΡΙΟΥ ΙΗ'. (18). Ψαλμοί (ΡΙΘ'. (119)-ΡΛΓ'. 133). Πρὸς Κύριον ἐν τῷ θλίβεσθαί με... (Συλλειτουργικό. Σελίς 326-335). ΚΥΡΙΕ ΕΚΕΚΡΑΞΑ ΨΑΛΜΟΣ 140. Κύριε, πολλές φορές ἔκραξα πρὸς ἐσένα, εἰσάκουσέ με, εἰσάκουσέ με, Κύριε. Κύριε, ἔκραξα σ' ἐσένα, ἄκουσέ με, δῶσε προσοχή στὴ φωνῇ τῆς ἰκεσίας μου, ὅταν κρᾶζω σ' ἐσένα, εἰσάκουσέ με, Κύριε. Ἄς κατευθυνθεῖ ἡ προσευχή μου ὡς θυμίαμα κατ' εὐθειαν μπροστά σου, ἡ ἰκετευτικὴ ὑψωση τῶν χειρῶν μου ἄς γίνῃ δεκτὴ ὡς βραδυνὴ θυσία, εἰσάκουσέ με, Κύ- ριε. Τοποθέτησε, Κύριε, φρουρὰ στό στόμα μου, καὶ θύρα ἀσφαλείας γύρω ἀπὸ τὰ χεῖλη μου. Μὴν ἀφήσεις τὴν καρδιά μου, νὰ παρεκκλίνει σέ ἀποφάσεις πονηρές, ὥστε νὰ χρησιμοποιοῦ προφάσεις, γιά νὰ δικαιολογῶ τίς ἀμαρτίες μου. Μέ ἀνθρώπους πού παρανομοῦν δέν θέλω νὰ συνα- ναστρέφομαι, οὔτε μέ τούς πιό ἐκλεκτούς ἀπ' αὐτούς.</p>
---	--	--

<p>Παιδεύσει με δίκαιος ἐν ἐλέει, καὶ ἐλέγξει με, ἔλαιον δὲ ἁμαρτωλοῦ μὴ λιπανάτω τὴν κεφαλὴν μου.</p> <p>Ὅτι ἔτι καὶ ἡ προσευχή μου ἐν ταῖς εὐδοκίαις αὐτῶν κατεπόθησαν ἐχόμενα πέτρας οἱ κριταὶ αὐτῶν.</p> <p>Ἀκούσονται τὰ ῥήματά μου, ὅτι ἠδύνθησαν ὡσεὶ πάχος γῆς ἐρῶάγη ἐπὶ τῆς γῆς, διεσκορπίσθη τὰ ὀστά αὐτῶν παρὰ τὸν ἄδην.</p> <p>Ὅτι πρὸς σέ, Κύριε, Κύριε, οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἐπὶ σοὶ ἤλπισα. Μὴ ἀντανέλης τὴν ψυχὴν μου.</p> <p>Φύλαξόν με ἀπὸ παγίδος ἧς συνεστήσαντό μοι, καὶ ἀπὸ σκανδάλων τῶν ἐργαζομένων τὴν ἀνομίαν.</p> <p>Πεσοῦνται ἐν ἀμφιβλήστρω αὐτῶν οἱ ἁμαρτωλοὶ, κατὰ μόνας εἰμὶ ἐγώ, ἕως ἂν παρέλθω.</p> <p>ΨΑΛΜΟΣ ΡΜΑ'. (141).</p> <p>Φωνῆ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα. Φωνῆ μου πρὸς Κύριον ἐδεήθην.</p> <p>Ἐκχεῶ ἐνώπιον αὐτοῦ τὴν δέησίν μου, τὴν θλίψίν μου ἐνώπιον αὐτοῦ ἀπαγγελῶ.</p> <p>Ἐν τῷ ἐκλείπειν ἐξ ἐμοῦ τὸ πνεῦμά μου, καὶ σὺ ἔγνωσ τὰς τρίβους μου.</p>		<p>Ἄς μὲ παιδαγωγήσει αὐστηρά, ἀλλὰ φιλόανθρωπα, ἄνθρωπος δίκαιος, καὶ ἄς μὲ ἐλέγξει ὁμως δέν θέλω, νὰ ἀλείψει τὸ κεφάλι μου ἀρωματικό λάδι ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου.</p> <p>(Δέν ζηλεύω τοὺς ἁμαρτωλοὺς). Ἀντιθέτως, προσεύχομαι νὰ μὴ συμμετέχω στὴν εὐημερία τους, διότι καταποντίζονται συνήθως οἱ προὔχοντές τους (στὴ θάλασσα), κοντὰ σὲ ἀπόκρημνα βράχια.</p> <p>Θὰ ἀκούσουν τὰ λόγια μου αὐτὰ οἱ δίκαιοι καὶ θὰ εὐχαριστηθοῦν. Ὅπως τὸ παχύ χῶμα πέφτει στὴ γῆ καὶ τρίβεται καὶ διαλύεται, ἔτσι διασκορπίζονται τὰ ὀστά τῶν ἀδίκων ἄταφα κοντὰ στό στόμιο τοῦ ἄδη.</p> <p>Διότι, Κύριε, Κύριε, σ' ἐσένα εἶναι στραμμένα τὰ μάτια μου, σ' ἐσένα ἐλπίζω. Μὴν ἀφήσεις, νὰ μοῦ ἀφαιρέσουν οἱ κακοὶ τὴ ζωὴ μου.</p> <p>Φύλαξέ με ἀπὸ κάθε παγίδα, πού μοῦ ἔχουν στήσει, καὶ ἀπὸ τὰ ἐμπόδια αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι διαπράττουν τὴν ἀνομία.</p> <p>Σίγουρα θὰ πέσουν στό δικό τους τὸ δίχτυ οἱ ἁμαρτωλοὶ, ἐγώ ὁμως θὰ εἶμαι μόνος, χωριστὰ ἀπ' αὐτούς, καὶ θὰ τὸ προσπεράσω.</p> <p>ΨΑΛΜΟΣ ΡΜΑ'. (141).</p> <p>Μέ θερμὴ προσευχὴ ἔκραξα πρὸς τὸν Κύριο. Μέ θερμὴ φωνὴ προσευχήθηκα πρὸς τὸν Κύριο.</p> <p>Θὰ ἀφήσω νὰ ξεχυθεῖ μπροστὰ του ἡ δέησή μου, τὴν θλίψη μου θὰ τὴν ἀναγγεῖλω ἐνώπιόν του.</p> <p>(Τώρα πού αισθάνομαι), ὅτι φεύγει ἡ ζωὴ ἀπὸ μέσα μου (καὶ λιποψυχῶ, σκέπτομαι), ὅτι Ἐσύ γνωρίζεις τὴν πορεία μου (πόσο δίκαια πορεύομαι).</p>
--	--	---

<p>Ἐν ὁδῷ ταύτη, ἣ ἐπορευόμην, ἔκρουσαν παγίδα μοι.</p> <p>Κατενόουν εἰς τὰ δεξιὰ, καὶ ἐπέβλεπον, καὶ οὐκ ἦν ὁ ἐπιγινώσκων με.</p> <p>Ἀπώλετο φυγὴ ἀπ' ἐμοῦ καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκζητῶν τὴν ψυχὴν μου.</p> <p>Ἐκέκραξα πρὸς σέ, Κύριε εἶπα· Σὺ εἶ ἡ ἐλπίς μου, μερίς μου εἶ ἐν γῆ ζώντων.</p> <p>Πρόσχεες πρὸς τὴν δέησίν μου, ὅτι ἐταπεινώθην σφόδρα.</p> <p>Ῥῦσαί με ἐκ τῶν καταδιωκόντων με, ὅτι ἐκραταιώθησαν ὑπὲρ ἐμέ.</p> <p>Ἐξάγαγε ἐκ φυλακῆς τὴν ψυχὴν μου, τοῦ ἐξομολογήσασθαι τῷ ὀνόματί σου.</p> <p>Ἐμὲ ὑπομενοῦσι δίκαιοι, ἕως οὐ ἀνταποδῶς μοι.</p> <p>ΨΑΛΜΟΣ ΡΚΘ'. (129).</p> <p>Ἐκ βαθέων ἐκέκραξά σοι, Κύριε. Κύριε, εἰσάκουσον τῆς φωνῆς μου.</p> <p>Γενηθῆτω τὰ ὦτά σου προσέχοντα εἰς τὴν φωνὴν τῆς δεήσεώς μου.</p> <p>Ἐὰν ἀνομίας παρατηρήσης, Κύριε, Κύριε τίς ὑποστήσεται; ὅτι παρὰ σοὶ ὁ ἴλασμός ἐστιν.</p> <p>Ἔνεκεν τοῦ ὀνόματός σου ὑπέμεινά σε, Κύριε. Ὑπέμεινεν ἡ ψυχὴ μου εἰς τὸν λόγον σου, ἠλπισεν ἡ ψυχὴ μου ἐπὶ τὸν Κύριον.</p>		<p>Σ' αὐτόν τό δρόμο (τό δίκαιο) πού πορευόμουν, ἔκρουσαν γιά μένα παγίδα.</p> <p>Στρέφω τό βλέμμα μου πρὸς τὰ δεξιὰ καί παρατηρῶ μέ προσοχή, καί δέν ὑπάρχει κανένας, πού νά κατανοεῖ τόν κίνδυνο πού διατρέχω.</p> <p>Χάθηκε κάθε τρόπος διαφυγῆς ἀπό μένα, καί δέν ὑπάρχει κάποιος, γιά νά σώσει τὴν ψυχὴ μου.</p> <p>Σ' ἐσένα κράζω, Κύριε, εἶπα· Ἐσύ εἶσαι ἡ ἐλπίδα μου, Ἐσύ εἶσαι ἡ κληρονομιά μου στήν παροῦσα ζωή.</p> <p>Δῶσε προσοχή στήν προσευχή μου, γιατί κακοπάθησα πάρα πολύ.</p> <p>Σῶσε με ἀπ' αὐτούς πού μέ καταδιώκουν, γιατί εἶναι πολύ πιό δυνατοί ἀπό μένα.</p> <p>Βγάλε τὴν ψυχὴ μου ἀπό τὴ φυλακὴ τῆς, γιά νά ἐξυμνήσω τό ὄνομά σου.</p> <p>Θά περιμένουν οἱ δίκαιοι, ὥσπου νά ἀπαντήσεις στίς προσευχές μου.</p> <p>ΨΑΛΜΟΣ ΡΚΘ'. (129).</p> <p>Ἀπό τὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς μου ἔκραξα σ' ἐσένα, Κύριε. Κύριε, εἰσάκουσε τὴ φωνή μου.</p> <p>Ἄς γίνουν τὰ αὐτιά σου προσεκτικά στή φωνή τῆς ἰκεσίας μου.</p> <p>Ἐὰν ἐξετάσεις προσεκτικά τίς ἀνομίες μας, Κύριε, Κύριε, ποιός μπορεῖ, νά ἀντέξει (τὴ δίκαιη κρίση σου); Γνωρίζω ὁμως, ὅτι κοντά σ' ἐσένα ὑπάρχει τό ἔλεος (ἡ συγχώρηση).</p> <p>Γιά τό ὄνομά σου, (πού θυμίζει ἀγαθότητα), δείχνω ὑπομονή σ' ἐσένα, Κύριε. Ὑπομένει ἡ ψυχὴ μου στά λόγια σου, ἐλπίζει ἡ ψυχὴ μου στόν Κύριο.</p>
--	--	---

<p>Από φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτός, ἀπο φυλακῆς πρωΐας, ἐλπισάτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον.</p> <p>Ὅτι παρὰ τῷ Κυρίῳ τὸ ἔλεος καὶ πολλὴ παρ' αὐτῷ λύτρωσις· καὶ αὐτὸς λυτρώσεται τὸν Ἰσραὴλ ἐκ πασῶν τῶν ἀνομιῶν αὐτοῦ.</p> <p>ΨΑΛΜΟΣ ΡΙΣΤ'. (116).</p> <p>Αἰνεῖτε τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔθνη, ἐπαινέσατε αὐτὸν πάντες οἱ λαοί.</p> <p>Ὅτι ἐκραταιώθη τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἡ ἀλήθεια τοῦ Κυρίου μένει εἰς τὸν αἰῶνα.</p> <p>Τροπάρια.</p> <p>Τῶν Αἰνῶν. Μεγ. Δευτέρας. (Σελίς 31-32).</p> <p>Ἐρχόμενος ὁ Κύριος...</p> <p>Φθάσαντες, πιστοί...</p> <p>Κύριε, ἐρχόμενος πρὸς τὸ πάθος...</p> <p>Τῶν Ἀποστίχ. Μ. Δευτέρας. (Σελίς 36-37).</p> <p>Κύριε, πρὸς τὸ μυστήριον...</p> <p>Κύριε, τὰ τελεώτατα φρονεῖν...</p> <p>Τῆς ξηρανθείσης συκῆς.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν... Δευτέραν Εὐαν...</p> <p>Εἴσοδος. Σοφία! Ὁρθοί.</p> <p>Φῶς ἰλαρὸν ἀγίας δόξης, ἀθανάτου Πατρὸς, οὐρανοῦ, ἀγίου, μάκαρος, Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλθόντες ἐπὶ τὴν ἡλίου δύσιν, ἰδόντες φῶς ἐσπερινόν, ὑμνοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ ἅγιον Πνεῦμα Θεόν. Ἄξιόν σε ἐν πᾶσι καιροῖς, ὑμνεῖσθαι φωναῖς αἰσίου, Υἱὲ Θεοῦ, ζωὴν ὁ διδούς· Διὸ ὁ κόσμος σὲ δοξάζει.</p>		<p>Ἀπὸ τὰ βαθιά χαράματα μέχρι τὴν προχωρημένη νύχτα, ἀπὸ τὰ βαθιά χαράματα, ἃς στηρίζει ὁ νέος Ἰσραὴλ (οἱ χριστιανοί) τὴν ἐλπίδα του στὸν Κύριο.</p> <p>Διότι κοντὰ στοῦ Θεοῦ ὑπάρχει τὸ ἔλεος (ἡ εὐσπλαχνία), καὶ εἶναι ἄφθονη ἡ λύτρωση κοντὰ του, καὶ αὐτὸς θὰ λυτρώσει τὸν Ἰσραὴλ ἀπὸ ὅλες τὶς ἀνομιές του.</p> <p>ΨΑΛΜΟΣ ΡΙΣΤ'. (1--16).</p> <p>Δοξολογεῖτε τὸν Κύριο ὅλα τὰ ἔθνη, ἐπαινέστε τὸν ὅλοι οἱ λαοί.</p> <p>Διότι ἀποδείχθηκε παντοδύναμο τὸ ἔλεός του σ' ἐμᾶς, καὶ ἡ ἀξιοπιστία τοῦ Κυρίου παραμένει αἰώνια.</p> <p>Τροπάρια.</p> <p>Τῶν Αἰνῶν. Μεγ. Δευτέρας. (Σελίδα 31-32).</p> <p>Ἐρχόμενος ὁ Κύριος...</p> <p>Φθάσαντες, πιστοί...</p> <p>Κύριε, ἐρχόμενος πρὸς τὸ πάθος...</p> <p>Τῶν Ἀποστίχων. Μεγ Δευτέρας. (Σελίδα 36-37).</p> <p>Κύριε, πρὸς τὸ μυστήριον...</p> <p>Κύριε, τὰ τελεώτατα φρονεῖν...</p> <p>Τῆς ξηρανθείσης συκῆς.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν... Δευτέραν Εὐαν τὴν Αἰγυπτίαν...</p> <p>Εἴσοδος. Σοφία! Ὁρθοί.</p> <p>Φῶς χαρούμενο, ἀγίας δόξας, ἀθανάτου Πατρὸς, οὐρανοῦ, ἀγίου, μακαρίου, Ἰησοῦ Χριστέ, ἀφοῦ ἦλθαμε κατὰ τὴ δύση τοῦ ἡλίου, ἀφοῦ εἶδαμε φῶς ἐσπερινό, ὑμνοῦμε Πατέρα, Υἱόν, καὶ Ἅγιο Πνεῦμα, Θεόν. Εἶναι ἄξιο, νὰ ὑμνεῖσαι Ἐσὺ σὲ ὅλους τοὺς καιροὺς μέ φωνές αἰσιόδοξες (χαρούμενες), Υἱὲ Θεοῦ πού δίνεις ζωή. Γι' αὐτὸ ὁ κόσμος σὲ δοξάζει.</p>
--	--	---

<p>Αναγνώσματα. Προκείμενον. Εὐλογῆσαι σε Κύριος ἐκ Σιών, ὁ ποιήσας τόν οὐρανόν καί τήν γῆν. Ἔξοδος. (Α'. 1-21). Ταῦτα τὰ ὀνόματα τῶν υἱῶν Ἰσραήλ, τῶν εἰσπορευομένων εἰς Αἴγυπτον, ἅμα Ἰακώβ τῷ πατρὶ αὐτῶν, ἕκαστος πανοικί αὐτῶν εἰσήλθοσαν. Ρουβὴμ, Συμεών, Λευῖ, Ἰούδας, Ἰσάχαρ, Ζαβουλών, Βενιαμίν, Δάν, καὶ Νεφθαλεὶμ, Γάδ, καὶ Ἀσήρ. Ἰωσήφ δὲ ἦν ἐν Αἰγύπτῳ. Ἦσαν δὲ πᾶσαι αἱ ψυχαί, αἱ ἐξεληθούσαι ἐκ μηροῦ Ἰακώβ, πέντε καὶ ἑβδομήκοντα. Ἐτελεύτησε δὲ Ἰωσήφ, καὶ πάντες οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, καὶ πᾶσα ἡ γενεὰ ἐκείνη. Οἱ δὲ υἱοὶ Ἰσραήλ ἠὺξήθησαν, καὶ ἐπληθύνθησαν, καὶ χυδαῖοι ἐγένοντο, καὶ κατίσχυον σφόδρα σφόδρα, ἐπλήθυνε δὲ ἡ γῆ αὐτούς. Ἀνέστη δὲ βασιλεὺς ἕτερος ἐπ' Αἴγυπτον, ὃς οὐκ ᾔδει τὸν Ἰωσήφ. Εἶπε δὲ τῷ ἔθνει αὐτοῦ. Ἴδου τὸ ἔθνος τῶν υἱῶν Ἰσραήλ μέγα πλῆθος, καὶ ἰσχύει ὑπὲρ ἡμᾶς· Δεῦτε οὖν, κατασοφισώμεθα αὐτούς, μήποτε πληθυνθῆ, καὶ ἡνίκα ἂν ἡμῖν συμβῆ πόλεμος, προστεθήσονται καὶ οὗτοι πρὸς τοὺς ὑπεναντίους, καὶ ἐκπολεμήσαντες ἡμᾶς, ἐξελεύσονται ἐκ τῆς γῆς. Καὶ ἐπέστησεν αὐτοῖς ἐπιστάτας τῶν ἔργων, ἵνα κακώσωσιν αὐτούς ἐν τοῖς ἔργοις· Καὶ ἠκοδόμησαν πόλεις ὀχυράς</p>		<p>Αναγνώσματα. Προκείμενο. Εἶθε νὰ σέ εὐλογῆσει ἀπὸ τῆ Σιών (τὴν Ἱερουσαλήμ) ὁ Κύριος, πού δημιούργησε τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ. Ἔξοδος. (Α'. 1-21). Αὐτὰ εἶναι τὰ ὀνόματα τῶν υἱῶν τοῦ Ἰακώβ πού εἰσῆλθαν στὴν Αἴγυπτο μαζί μέ τόν Ἰακώβ τόν πατέρα τους, μπῆκαν ὁ καθένας μέ τὴν οἰκογένειά του. Ρουβὴμ, Συμεών, Λευῖ, Ἰούδας, Ἰσάχαρ, Ζαβουλών καὶ Βενιαμίν, Δάν καὶ Νεφθαλεὶμ, Γάδ, Ἀσήρ. Καὶ ὁ Ἰωσήφ τότε βρισκόταν στὴν Αἴγυπτο. Καὶ ἦταν ὅλοι οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἰακώβ ἑβδομήντα πέντε. Καὶ πέθανε ὁ Ἰωσήφ καὶ ὅλοι οἱ ἀδελφοὶ του καὶ ὅλη ἐκείνη ἡ γενεά. Οἱ ἀπόγονοὶ τους ὅμως αὐξήθηκαν καὶ πλήθυναν καὶ ἔγιναν πλῆθος πολὺ καὶ ἔγιναν πάρα πολὺ ἰσχυροὶ, καὶ τοὺς εὐνόησε καὶ ἡ χώρα στὴν αὐξηση καὶ τὴ δύναμή τους. Ἀλλὰ μετὰ ἀπὸ καιρὸ πῆρε τὴν ἐξουσία ἄλλος βασιλιάς πού δέν γνώριζε τὸν Ἰωσήφ· Καὶ εἶπε στοῦ λαοῦ του. Νά, ἡ φυλὴ τοῦ Ἰσραήλ εἶναι μεγάλη σέ πλῆθος καὶ ἰσχυρότερη ἀπὸ μᾶς. Ἐλᾶτε λοιπὸν νὰ ἐπινοήσουμε τρόπους καταπιεστικούς σέ βάρος τους, γιὰ νὰ μὴν αὐξηθοῦν, καὶ ἂν συμβεῖ πόλεμος μέ ἄλλο ἔθνος, νὰ μὴν συμμαχήσουν μέ τοὺς ἐχθρούς, καὶ ἀφοῦ μᾶς πολεμήσουν καὶ μᾶς νικήσουν φύγουν ἐλεύθεροι ἀπὸ τὴ χώρα μας, καὶ στερηθοῦμε τίς ἐργασίες τους. Καὶ τοποθέτησε ἐπάνω τους γιὰ τὰ ἔργα ἐπιστάτες, γιὰ νὰ τοὺς ταλαιπωροῦν καὶ νὰ τοὺς βασανίζουν μέ πολλὰ καὶ σκληρὰ ἔργα. Τότε ἀνοικοδόμησαν πόλεις ὀχυρωμένες γιὰ τὸ Φαραώ, τὴν Πειθῶ, τὴ Ραμεσσῆ καὶ τὴν Ὠν πού εἶναι ἡ Ἡλιούπολη. Ὅσο ὅμως τοὺς καταπιέ-</p>
--	--	--

τῷ Φαραώ, τὴν τε Πειθῶ, Ῥαμεσση, καὶ τὴν Ὠν, ἣ ἔστιν Ἡλιούπολις. Καθότι δὲ αὐτοὺς ἔταπείνου, τοσοῦτῳ πλείους ἐγένοντο, καὶ ἰσχυρὸν σφόδρα σφόδρα. Καὶ ἐβδελύσσοντο οἱ Αἰγύπτιοι ἀπὸ τῶν υἱῶν Ἰσραήλ, καὶ κατεδυνάστευον οἱ Αἰγύπτιοι τοὺς υἱοὺς Ἰσραήλ βία, καὶ καταδύνων αὐτῶν τὴν ζωὴν ἐν τοῖς ἔργοις τοῖς σκληροῖς τῷ πληρῷ, καὶ τῇ πλινθείᾳ, καὶ πᾶσι τοῖς ἔργοις τοῖς ἐν τοῖς πεδίοις, κατὰ πάντα τὰ ἔργα, ὧν κατεδουλοῦντο αὐτοὺς μετὰ βίας. Καὶ εἶπεν ὁ βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτίων ταῖς μαίαις τῶν Ἑβραίων, τῇ μιᾷ αὐτῶν ὄνομα Σεπφώρα, καὶ τὸ ὄνομα τῆς δευτέρας Φουά, καὶ εἶπεν αὐταῖς· Ὅταν μαιουσθε τὰς Ἑβραίας, καὶ ὦσι πρὸς τὸ τίκτειν, ἐὰν μὲν ἄρσεν ἦ, ἀποκτείνετε αὐτό, ἐὰν δὲ θῆλυ, περιποιεῖσθε αὐτό. Ἐφοβήθησαν δὲ αἱ μαῖαι τὸν Θεόν, καὶ οὐκ ἐποίησαν καθ' ὅτι συνέταξεν αὐταῖς ὁ βασιλεὺς Αἰγύπτου, καὶ ἐζωογόουν τὰ ἄρσενα. Ἐκάλεσε δὲ ὁ βασιλεὺς Αἰγύπτου τὰς μαίας, καὶ εἶπεν αὐταῖς. Τί ὅτι ἐποιήσατε τὸ πρᾶγμα τοῦτο, καὶ ἐζωογονεῖτε τὰ ἄρσενα; Εἶπαν δὲ αἱ μαῖαι τῷ Φαραώ, οὐχ ὡς αἱ γυναῖκες Αἰγύπτου αἱ Ἑβραῖαι· τίκτουσι γὰρ πρὶν ἢ εἰσελθεῖν πρὸς αὐτὰς τὰς μαίας· καὶ ἔτικτον. Εὖ δὲ ἐποίει ὁ Θεὸς ταῖς μαίαις· καὶ ἐπλήθυνεν ὁ λαός, καὶ ἰσχυε σφόδρα.

Προκείμενον.

Εὐλογῆκαμεν ὑμᾶς ἐν ὀνόματι Κυρίου.

ζαν, τόσο περισσότεροι γίνονταν καὶ γίνονταν πολὺ πῶ ἰσχυροί. Καὶ μισοῦσαν ὑπερβολικὰ οἱ Αἰγύπτιοι τοὺς Ἰσραηλίτες, καὶ καταπίεζαν οἱ Αἰγύπτιοι τοὺς Ἰσραηλίτες, καὶ ἔκαναν ἐπώδυνη (μαρτυρική) τὴ ζωὴ τους μὲ τίς βαριές ἐργασίες, μὲ τὸν πληρὸ καὶ μὲ τὴν κατασκευὴ πλινθῶν (πλιθιῶν) καὶ μὲ ὅλα τὰ ἔργα τὰ ὅποια ἔκαναν οἱ Ἰσραηλίτες στὶς πεδιάδες τῆς Αἰγύπτου, καὶ μὲ ὅλα τὰ ἔργα πού τοὺς ὑποχρέωναν νὰ ἐκτελοῦν ὡς δούλοι μὲ τὴ βία. Καὶ κάλεσε ὁ βασιλιάς τῆς Αἰγύπτου τίς μαῖες πού ἐξυπηρετοῦσαν τίς ἑβραῖες γυναῖκες, πού ὀνομαζόταν ἡ μία Σεπφώρα καὶ ἡ ἄλλη Φουά, καὶ εἶπε σ' αὐτές· Ὅταν πηγαίνετε νὰ ξεγεννήσετε τίς Ἑβραῖες, καὶ πλησιάζει ὁ τοκετός, ἐὰν τὸ παιδί εἶναι ἀρσενικό, θανατῶστε το, ἐὰν ὅμως εἶναι θηλυκό, περιποιηθεῖτε το. Οἱ μαῖες ὅμως εἶχαν φόβο Θεοῦ, καὶ δέν ἔκαναν αὐτό πού τίς διέταξε ὁ βασιλιάς τίς Αἰγύπτου καὶ φρόντιζαν νὰ ζήσουν τὰ ἀρσενικά παιδιά. Καὶ κάλεσε ὁ βασιλιάς τῆς Αἰγύπτου τίς μαῖες, καὶ εἶπε σ' αὐτές Τί εἶναι αὐτό πού κάνατε καὶ ἀφήνατε νὰ ζήσουν τὰ ἀρσενικά παιδιά τῶν Ἑβραίων; Οἱ μαῖες ἀπάντησαν στό Φαραώ· Δέν εἶναι ὅπως οἱ Αἰγύπτιες γυναῖκες οἱ γυναῖκες τῶν Ἑβραίων, διότι γεννοῦν πρὶν φθάσουν οἱ μαῖες· καὶ ἔτσι γεννοῦσαν ἄφοβα οἱ γυναῖκες τῶν Ἑβραίων. Καὶ εὐλογοῦσε ὁ Θεός τίς μαῖες· καὶ ἐπλήθυνε ὁ λαός τοῦ Ἰσραήλ καὶ γινόταν διαρκῶς ἰσχυρότερος.

Προκείμενο.

Σᾶς εὐχόμεστε κάθε εὐλογία στό ὄνομα τοῦ Κυρίου.

Στίχ. Πλεονάκις ἐπολέμησάν με ἐκ νεότητός μου.

Ἰώβ. (Α', 1-12).

Ἄνθρωπός τις ἦν ἐν τῇ χώρᾳ τῇ Αὐσίτιδι, ᾧ ὄνομα Ἰώβ, καὶ ἦν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἄμεμπτος, δίκαιος, ἀληθινός, θεοσεβής, ἀπεχόμενος ἀπὸ παντός πονηροῦ πράγματος. Ἐγένοντο δὲ αὐτῷ υἱοὶ ἑπτὰ, καὶ θυγατέρες τρεῖς, καὶ ἦν τὰ κτήνη αὐτοῦ, πρόβατα ἑπτακισχίλια, κάμηλοι τρισχίλια, ζεύγη βοῶν πεντακόσια, θήλειαι ὄνοι νομάδες πεντακόσiai· ὑπηρεσία πολλή σφόδρα, καὶ ἔργα μεγάλα ἦν αὐτῷ ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἦν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εὐγενῆς τῶν ἀφ' ἡλίου ἀνατολῶν. Συμπορευόμενοι δὲ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ πρὸς ἀλλήλους, ἐποίουν πότον καθ' ἑκάστην ἡμέραν, συμπαραλαμβάνοντες ἅμα καὶ τὰς τρεῖς ἀδελφὰς αὐτῶν, ἐσθίειν καὶ πίνειν μετ' αὐτῶν. Καὶ ὡς ἂν συνετελέσθησαν αἱ ἡμέραι τοῦ πότου, ἀπέστελλεν Ἰώβ, καὶ ἐκαθάριζεν αὐτούς ἀνιστάμενος τὸ πρωῖ, καὶ προσέφερε περὶ αὐτῶν θυσίας, κατὰ τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν, καὶ μόσχον ἓνα περὶ ἁμαρτίας ὑπὲρ τῶν ψυχῶν αὐτῶν. Ἔλεγε γὰρ Ἰώβ· Μήποτε οἱ υἱοὶ μου ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτῶν κακὰ ἐνενόησαν πρὸς τὸν Θεόν. Οὕτως οὖν ἐποίει Ἰώβ πάσας τὰς ἡμέρας. Καὶ ἐγένετο ὡς ἡμέρα αὕτη, καὶ ἰδοὺ, ἦλθον οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ παραστήναι ἔναντι τοῦ

ου.

Στίχ. Πολλές φορές μέ πολέμησαν ἀπό τή νεότητά μου.

Ἰώβ. (Α', 1-12).

Κάποιος ἄνθρωπος ζοῦσε στή χώρα πού λεγόταν Αὐσίτιδα καὶ ὀνομαζόταν Ἰώβ, καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦταν ἄμεμπτος (ἄψογος) εἰλικρινής, θεοσεβής καὶ ἀπειχε ἀπό κάθε ἁμαρτωλή πράξη. Καὶ ἀπέκτησε ἑπτὰ γιούς καὶ θυγατέρες τρεῖς καὶ εἶχε πολλά κτήνη· πρόβατα ἑπτὰ χιλιάδες, καμήλες τρεῖς χιλιάδες, βόδια πεντακόσια ζευγάρια, ἀγέλη ἀπό πεντακόσιες θηλυκές ὄνους (γαϊδουράκια). Καὶ γιὰ τή φροντίδα τους εἶχε πάρα πολλούς ὑπηρετές καὶ εἶχε κάνει μεγάλα ἔργα στή χώρα του· Καὶ ἔτσι ἦταν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος διακεκριμένος ἀπό τούς ἀνθρώπους τῶν ἀνατολικῶν ἐκείνων χωρῶν. Τά παιδιά του συνήθιζαν νά πηγαίνουν στό σπίτι τοῦ καθενός κάθε μέρα καὶ ἔκαναν συμπόσιο (συνεστίαση) παίρνοντας μαζί τους καὶ τίς τρεῖς ἀδελφές τους γιὰ νά τρῶνε καὶ νά πίνουν μαζί τους. Καὶ ὅταν τελείωναν οἱ ἡμέρες τῶν συμποσίων, ἔστελνε ὁ Ἰώβ καὶ καλοῦσε τά παιδιά του καὶ τά καθάριζε μέ θυσίες πρὸς τόν Θεό σηκωνόταν δηλαδή τό πρωῖ καὶ προσέφερε θυσίες ἀνάλογες μέ τόν ἀιθμό τῶν παιδιῶν του, καὶ ἓνα μοσχάρι γιὰ τήν ἐξιλέωση (τή σγχώρηση) τῶν ἁμαρτιῶν τῶν ψυχῶν τους. Διότι σκεπτόταν ὁ Ἰώβ μήπως κάποτε τά παιδιά του διανοήθηκαν κάτι κακό γιὰ τόν Θεό. Ἔτσι λοιπόν ἔκενε ὁ Ἰώβ ὅλες τίς ἡμέρες τῆς ζωῆς του. Καὶ κάποια ἡμέρα ἦλθαν οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ καὶ παρουσιάσθηκαν μπροστά στόν Κύριο, καὶ ἦλθε καὶ ὁ διάβολος μαζί τους. Καὶ εἶπε ὁ Κύ-

Κυρίου, και ὁ Διάβολος ἦλθε μετ' αὐτῶν. Καὶ εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Διαβόλῳ· πόθεν παραγέγονας; καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Διάβολος τῷ Κυρίῳ εἶπε· Περιελθὼν τὴν γῆν, καὶ ἐμπεριπατήσας τὴν ὑπ' οὐρανόν, πάρειμι. Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Κύριος· Πρόσεσχες τῇ διανοίᾳ σου κατὰ τοῦ θεράποντός μου Ἰώβ; ὅτι οὐκ ἔστιν αὐτῷ ὅμοιος τῶν ἐπὶ τῆς γῆς, ἄνθρωπος ἄμεμπτος, δίκαιος, ἀληθινός, θεοσεβής, ἀπεχόμενος ἀπὸ παντὸς πονηροῦ πράγματος; Ἀπεκρίθη ὁ Διάβολος καὶ εἶπεν ἐναντίον Κυρίου· Μὴ δωρεὰν Ἰώβ σέβεται τὸν Θεόν, οὐχὶ σὺ περιέφραξας τὰ ἔξω αὐτοῦ, καὶ τὰ ἔσω τῆς οἰκίας αὐτοῦ, καὶ τὰ ἔξω πάντων τῶν ὄντων αὐτοῦ κύκλῳ; τὰ δὲ ἔργα τῶν χειρῶν αὐτοῦ εὐλόγησας, καὶ τὰ κτήνη αὐτοῦ πολλὰ ἐποίησας ἐπὶ τῆς γῆς; ἀλλὰ ἀπόστειλον τὴν χειρὰ σου, καὶ ἄψαι πάντων, ὧν ἔχει· ἢ μὴν εἰς πρόσωπόν σου εὐλογήσει σε. Τότε εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Διαβόλῳ· Ἰδοὺ, πάντα ὅσα ἐστὶν αὐτῷ, δίδωμι ἐν τῇ χειρὶ σου, ἀλλ' αὐτοῦ μὴ ἄψη. Καὶ ἐξῆλθεν ὁ Διάβολος ἀπὸ προσώπου Κυρίου.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Ματθαῖον. (ΚΔ'. 3-35).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, καθημένου τοῦ Ἰησοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους τῶν ἐλαιῶν προσῆλθον αὐτῷ οἱ μαθηταὶ κατ' ἰδίαν λέγοντες· Εἶπὲ ἡμῖν πότε ταῦτα ἔσται, καὶ τί τὸ σημεῖον τῆς σῆς

ριος στό διάβολο· Ἀπό ποῦ ἔχεις ἔλθει; καὶ ἀποκρίθηκε ὁ διάβολον πρὸς αὐτόν καὶ εἶπε. Ἀφοῦ περιῆλθα ὅλη τὴ γῆ καὶ περιπάτησα στό χῶρο κάτω ἀπό τόν οὐρανό, ἦλθα ἐδῶ. Καὶ τοῦ εἶπε ὁ Κύριος· ἔστρεψες τὴν προσοχή σου, τὴ διάνοιά σου, πρὸς τόν ὑπηρέτη μου τόν Ἰώβ; Πρόσεξες δηλαδή ὅτι δέν ὑπάρχει ἐπάνω στή γῆ ἄλλος ἄνθρωπος ὅμοιος μέ αὐτόν ἄμεμπτος (ἀκατηγόρητος), εἰλικρινής, Θεοσεβής (μέ φόβο Θεοῦ), πού ἀπέχει ἀπό κάθε ἁμαρτωλή πράξη; Ἀποκρίθηκε ὁ διάβολος καὶ εἶπε στόν Θεό· Μήπως ὁ Ἰώβ σέβεται ἐσένα τόν Κύριο δωρεάν; Ἐσύ μέ τὴν παντοδυναμία σου σάν μέ τεῖχος δέν περιφρουρεῖς τά γύρω ἀπό αὐτόν καὶ ὅσα ὑπάρχουν μέσα στό σπίτι του καὶ ὅλα τά ἐξωτερικά του πράγματα ὀλόγυρα; καὶ εὐλόγησες τά ἔργα τῶν χειρῶν του καὶ πολλαπλασίασες τά ζῶα του ἐπάνω στή γῆ. Ἀλλά ἄπλωσε τό χέρι σου καὶ ἄγγιξε (ἀφαίρεσε) ὅλα ὅσα ἔχει. Ἀσφαλῶς θά σέ βλασφημήσει κατὰ πρόσωπο. Τότε εἶπε ὁ Κύριος στό διάβολο. Νά ὅλα ὅσα ἔχει τά παραδίδω στήν ἐξουσία σου, αὐτόν ὅμως τόν ἴδιο δέ θά τόν ἀγγίξεις καθόλου. Καὶ ἔφυγε ὁ διάβολος μπροστά ἀπό τόν Κύριο.

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Ματθαῖον. (ΚΔ'. 3-35).

Κατ' ἐκεῖνο τόν καιρό, ἐνῶ καθόταν ὁ Ἰησοῦς ἐπάνω στό ὄρος τῶν ἐλαιῶν τόν πλησίασαν ὁ Μαθητές ἰδιαίτερος λέγοντας· Πές μας πότε θά συμβοῦν αὐτά, καὶ ποιοῦ εἶναι τό σημεῖο τῆς δευτέρας παρουσίας σου καὶ τοῦ

παρουσίας και τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος; Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· Βλέπετε μή τις ὑμᾶς πλανήσῃ. Πολλοὶ γὰρ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου λέγοντες, ἐγὼ εἰμι ὁ Χριστός, καὶ πολλοὺς πλανήσουσι. Μελλήσετε δὲ ἀκούειν πολέμους καὶ ἀκοὰς πολέμων· ὁρᾶτε, μὴ θροεῖσθε· δεῖ γὰρ πάντα γενέσθαι, ἀλλ' οὐπω ἐστὶ τὸ τέλος. Ἐγερθήσεται γὰρ ἔθνος ἐπὶ ἔθνος καὶ βασιλεία ἐπὶ βασιλείαν, καὶ ἔσονται λιμοὶ καὶ σεισμοὶ κατὰ τόπους· Πάντα δὲ ταῦτα ἀρχὴ ὠδίνων. Τότε παραδώσουσιν ὑμᾶς εἰς θλίψιν καὶ ἀποκτενοῦσιν ὑμᾶς, καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων τῶν ἐθνῶν διὰ τὸ ὄνομά μου. Καὶ τότε σκανδαλισθήσονται πολλοὶ καὶ ἀλλήλους παραδώσουσι καὶ μισήσουσιν ἀλλήλους. Καὶ πολλοὶ ψευδοπροφήται ἐγερθήσονται καὶ πλανήσουσι πολλούς, καὶ διὰ τὸ πληθυνθῆναι τὴν ἀνομίαν ψυγήσεται ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν. Ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται. Καὶ κηρυχθήσεται τοῦτο τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας ἐν ὅλῃ τῇ οἰκουμένη εἰς μαρτύριον πᾶσιν τοῖς ἔθνεσι, καὶ τότε ἦξει τὸ τέλος. Ὅταν οὖν ἴδητε τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως τὸ ῥηθὲν διὰ Δανιήλ τοῦ προφήτου ἐστὼς ἐν τόπῳ ἁγίῳ ὁ ἀναγινώσκων νοεῖτω τότε οἱ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ φευγέτωσαν ἐπὶ τὰ ὄρη. Ὁ ἐπὶ τοῦ δώματος μὴ καταβαινέτω ἄραι τὰ ἐκ τῆς οἰκίας αὐτοῦ, καὶ ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ μὴ ἐπιστρέψάτω

τέλους τοῦ κόσμου; Ἀποκρίθηκε ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· Βλέπετε μήπως σᾶς παραπλανήσῃ κάποιος. Διότι πολλοὶ θὰ ἔλθουν (θὰ παρουσιασθοῦν) στοῦ ὀνομά μου λέγοντας· ἐγὼ εἰμι ὁ Χριστός καὶ θὰ ξεγελάσουν πολλούς. Πρόκειται λοιπὸν νὰ ἀκοῦτε γιὰ πολέμους καὶ φῆμες πολέμων. ροσέχετε, μὴ ταράζεσθε· δότι πρέπει νὰ γίνουν ὅλα, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀκόμα τὸ τέλος. Διότι θὰ σηκωθεῖ ἓνα ἔθνος ἐναντίον κάποιου ἄλλου ἔθνους καὶ βασιλεία ἐναντίον κάποιας ἄλλης βασιλείας, καὶ θὰ συμβοῦν πείνες καὶ ἐπιδημίες καὶ σεισμοὶ κατὰ τόπους. καὶ ὅλα αὐτὰ θὰ εἶναι ἡ ἀρχὴ τῶν δεινῶν (τῶν θλίψεων). Τότε θὰ σᾶς παραδώσουν σὲ θλίψεις καὶ δοκιμασίες καὶ θὰ σᾶς θανατώσουν, καὶ θὰ εἴσθε μισητοὶ ἀπὸ ὅλα τὰ ἔθνη, γιατί θὰ πιστεύετε στοῦ ὀνομά μου. Καὶ τότε θὰ κλονισθοῦν πολλοὶ καὶ θὰ παραδώσουν σὲ ἀπίστους ὁ ἓνας τὸν ἄλλον καὶ θὰ μισήσουν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον. Καὶ θὰ ἐμφανισθοῦν ψευδοπροφῆτες πολλοὶ καὶ θὰ παρασύρουν πολλούς, καὶ ἐπειδὴ θὰ αὐξηθεῖ ἡ ἀμαρτωλότητα, θὰ ψυχρανθεῖ ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν (τῶν κατ' ὄνομα χριστιανῶν). Καὶ ὅποιος ὑπομείνει μέχρι τὸ τέλος, αὐτὸς θὰ σωθεῖ. Ὅμως θὰ κηρυχθεῖ τὸ εὐαγγέλιον αὐτὸ τῆς Βασιλείας σὲ ὅλη τὴν οἰκουμένη ὡς μαρτυρία γιὰ ὅλα τὰ ἔθνη καὶ τότε θὰ ἔλθει τὸ τέλος. Ὅταν λοιπὸν δεῖτε τὸ σίχμα πού θὰ ἐρημώσῃ τὴν Ἰερουσαλήμ, τὸ ὁποῖο προφητεύθηκε ἀπὸ τὸν Προφήτη Δανιήλ, νὰ στέκεται σὲ ἅγιο τόπο (τὸ σίχμα αὐτὸ θὰ εἶναι οἱ ζηλωτὲς καὶ οἱ ξιφοφόροι Ἑβραῖοι πού θὰ μολύνουν τὸ Ναὸ μέ δολοφονίες, καὶ ἔπειτα οἱ Ῥωμαῖοι πού θὰ καταστρέψουν τὴν Ἰερουσαλήμ) ὁ ἀναγνώστης ἄς ἐννοήσῃ καὶ ἄς λάβῃ τὰ

ὀπίσω ἄραι τὰ ἱμάτια αὐτοῦ. Οὐαὶ δὲ ταῖς ἐν γαστρὶ ἐχούσαις καὶ ταῖς θηλαζούσαις ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις. Προσεύχεσθε δὲ ἵνα μὴ γένηται ἡ φυγὴ ὑμῶν χειμῶνος μηδὲ σαββάτω. Ἔσται γὰρ τότε θλίψις μεγάλη, οἷα οὐ γέγονεν ἀπ' ἀρχῆς κόσμου ἕως τοῦ νῦν οὐδ' οὐ μὴ γένηται. Καὶ εἰ μὴ ἐκολοβώθησαν αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι, οὐκ ἂν ἐσώθη πᾶσα σὰρξ· διὰ δὲ τοὺς ἐκλεκτοὺς κολοβωθήσονται αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι. Τότε ἐὰν τις ὑμῖν εἴπη, ἰδοὺ ὧδε ὁ Χριστός ἢ ὧδε, μὴ πιστεύσητε· ἐγερθήσονται γὰρ ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφήται καὶ δώσουσι σημεῖα μεγάλα καὶ τέρατα, ὥστε πλανῆσαι, εἰ δυνατόν, καὶ τοὺς ἐκλεκτούς. Ἴδου προεῖρηκα ὑμῖν. Ἐὰν οὖν εἴπωσιν ὑμῖν, ἰδοὺ ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐστί, μὴ ἐξέλθητε, ἰδοὺ ἐν τοῖς ταμείοις, μὴ πιστεύσητε· Ὡσπερ γὰρ ἡ ἀστραπή ἐξέρχεται ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ φαίνεται ἕως δυσμῶν, οὕτως ἔσται καὶ ἡ παρουσία τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου· Ὅπου γὰρ ἐὰν ᾦ τὸ πτώμα, ἐκεῖ συναχθήσονται οἱ ἄετοί. Εὐθέως δὲ μετὰ τὴν θλίψιν τῶν ἡμερῶν ἐκείνων ὁ ἥλιος σκοτισθήσεται καὶ ἡ σελήνη οὐ δώσει τὸ φέγγος αὐτῆς, καὶ οἱ ἀστέρες πεσοῦνται ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν σαλευθήσονται. Καὶ τότε φανήσεται τὸ σημεῖον τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ τότε κόψονται πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς καὶ ὄψονται τὸν υἱὸν τοῦ

μέτρα του, – τότε ὅσοι βρίσκονται στὴ Ἰουδαία νὰ καταφεύγουν στὰ βουνά. Αὐτός πού εἶναι στὰ ἀνώγειο, νὰ μὴ κατεβεῖ νὰ πάρει ἀπὸ τό σπίτι τὰ πράγματά του, καὶ ὅποιος εἶναι στὰ χωράφια νὰ μὴ γυρίσει νὰ πάρει τὰ ροῦχα του. Καὶ ἄλοίμονο στίς ἐγκύους καὶ σ' αὐτές πού θά θηλάζουν ἐκεῖνες τίς ἡμέρες. Μόνο νὰ προσεύχεσθε νὰ μὴ γίνει ἡ φυγὴ σας σὲ χειμωνιάτικη κακοκαιρία, γιατί θά ἔχετε πρόσθετα ἐμπόδια, οὔτε σὲ ἡμέρα Σαββάτου, πού ἀπαγορεύετε νὰ βαδίσετε μακρινό δρόμο. Διότι τότε θά ἐπικρατεῖ μεγάλη θλίψη πού δέν ἔχει παρουσιασθεῖ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ κόσμου μέχρι τώρα, οὔτε θά γίνει ποτέ. Καὶ ἂν δέν θά εἶχαν συντομευθεῖ ἐκεῖνες οἱ ἡμέρες, δέν θά σωζόταν κανεὶς ἀνθρώπος· Γιά χάρη ὅμως τῶν ἐκλεκτῶν θά συτομευθοῦν ἐκεῖνες οἱ ἡμέρες. Τότε, ἂν κανεὶς σᾶς πεῖ ὁ Χριστός εἶναι ἐδῶ ἢ ἐδῶ, μὴ πιστέψετε· διότι θά παρουσιασθοῦν ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφῆτες καὶ θά παρουσιάσουν μεγάλα τέρατα καὶ σημεῖα, ὥστε νὰ παρασύρουν ἂν εἶναι δυνατό καὶ τοὺς ἐκλεκτούς. Νά, σᾶς τὰ εἶπα ἐκ τῶν προτέρων. Ἄν λοιπόν σᾶς ποῦν νά! εἶναι στὴν ἐρημο (ὁ Χριστός), μὴ βγεῖτε, νά! εἶναι στὰ ἰδιαιτέρα δωμάτια, μὴν πιστέψετε· Διότι ὅπως ἡ ἀστραπή βγαίνει ἀπὸ τὴν Ἀνατολή καὶ φαίνεται μέχρι τὴ Δύση, ἔτσι θά εἶναι καὶ ἡ παρουσία τοῦ Θεανθρώπου· δόξου θά εἶναι τὸ πτώμα, ἐκεῖ θά συναχθοῦν οἱ ἄετοί. (Πτώμα θά εἶναι ἡ ἀνθρωπότητα· Ἄετοί οἱ Ἄγγελοι). Εὐθύς μετὰ τὴ θλίψη τῶν ἡμερῶν ἐκείνων ὁ ἥλιος θά σκοτισθεῖ καὶ ἡ σελήνη δέν θά ἔχει φῶς, καὶ τὰ ἄστρα θά πέσουν ἀπὸ τὸν οὐρανό, καὶ οἱ ἀγγελικὲς Δυνάμεις πού συκρατοῦσαν τὴν τάξη τοῦ σύμπαντος θά σαλευθοῦν

ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ μετὰ δυνάμεως καὶ δόξης πολλῆς. Καὶ ἀποστελεῖ τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ μετὰ σάλπιγγος φωνῆς μεγάλης, καὶ ἐπισυνάξουσι τοὺς ἐκλεκτοὺς αὐτοῦ ἐκ τῶν τεσσάρων ἀνέμων ἀπ' ἄκρων οὐρανῶν ἕως ἄκρων αὐτῶν. Ἀπὸ δὲ τῆς συκῆς μάθετε τὴν παραβολήν. Ὅταν ἦδη ὁ κλάδος αὐτῆς γένηται ἀπαλὸς καὶ τὰ φύλλα ἐκφύη, γινώσκετε ὅτι ἐγγὺς τὸ θέρος· οὕτω καὶ ὑμεῖς ὅταν ἴδητε ταῦτα πάντα, γινώσκετε ὅτι ἐγγὺς ἐστὶν ἐπὶ θύραις. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ παρέλθῃ ἡ γενεὰ αὕτη ἕως ἂν πάντα ταῦτα γένηται. Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι.

(Θεῖα Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων Τιμίων Δώρων).

ΤΗΙ ΑΓΙΑΙ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΙ ΔΕΥΤΕΡΑΙ

ΜΕΓΑ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ

(Συλλειτουργικόν. Σελίδες 173-197-- 204).

Μετά τὴν Μικράν Δοξολογίαν.

(Σελίς 48-50).

Τριώδιον.

Ωιδὴ Β'. Ὁ Εἰρμός.

«Πρόσεχε, οὐρανέ, καὶ λαλήσω, καὶ ἀνυμνήσω Χριστόν, τὸν ἐκ Παρθένου, σαρκὶ

γὰ ὅσα θὰ συμβαίνουν καὶ γιατί ἡ σημερινή μορφή τοῦ σύμπαντος θὰ χαθεῖ γὰ νὰ ἀνακαινισθεῖ. Καὶ τότε θὰ ἐμφανισθεῖ τὸ σημεῖο τοῦ Υἱοῦ τοῦ Ἀνθρώπου (ὁ Σταυρός) στὸν οὐρανό, καὶ τότε θὰ θρηνηθῶν ὅλες οἱ φυλές τῆς γῆς, καὶ θὰ δοῦν τὸ Θεάνθρωπο νὰ ἔρχεται ἐπάνω στὰ σύννεφα τοῦ οὐρανοῦ μέ μεγάλη δύναμη καὶ δόξα. Καὶ θὰ στείλει τοὺς Ἀγγέλους μέ δυνατὴ φωνὴ σάλπιγγας, καὶ θὰ συνάξουν τοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ ἀπὸ τὰ τέσσερα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντα, ἀπὸ τῆ μιά ἄκρη τῶν οὐρανῶν ὡς τὴν ἄλλη. Ἀπὸ τῆ συκιά μάθετε τὴν ὁμοίότητα· Ὅταν τὰ κλαδιά τῆς μαλακώσουν καὶ βγάλουν φύλλα, καταλαβαίνετε ὅτι τὸ θέρος εἶναι κοντά· ἔτσι κι ἐσεῖς, ὅταν δεῖτε νὰ γίνονται ὅλα αὐτά, νὰ γνωρίζετε ὅτι ἡ κρίση τοῦ Θεοῦ εἶναι κοντά, μπροστά στὴν πόρτα σας. Σᾶς λέγω ἀληθινὰ δὲν θὰ περάσει ἡ γενιὰ αὕτη, ὥσπου νὰ γίνουν ὅλα αὐτά. Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ θὰ περάσουν, οἱ λόγοι μου ὁμως δὲν θὰ περάσουν.

(Θεῖα Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων Τιμίων Δώρων).

ΤΗΝ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΜΕΓΑ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟ

(Συλλειτουργικό. Σελίδες 173-197-- 204).

(Μετά τὴ Μικρὴ Δοξολογία.

(Σελίς 48-50).

Τὸ Τριώδιο.

Ωιδὴ Β'. Ὁ Εἰρμός.

Πρόσεχε, οὐρανέ, γιατί θὰ μιλήσω, καὶ θὰ ἀνυμνήσω τὸν Χριστό πού ἦλθε κοντά μας μέ σάρκα ἀπὸ Παρθένο.

ἐπιδημήσαντα».

Συνέλθωμεν, τῷ Χριστῷ πρὸς τὸ ὄρος, τῶν Ἐλαιῶν μυστικῶς, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, συναυλισθῶμεν αὐτῷ.

Ἐνόησον, ταπεινή μου καρδιά, τίς ἡ τοῦ μύλωνος παραβολή, ἣν προεῖπε Χριστός, καὶ νῆψον λοιπόν.

Ἐτοίμαζε σεαυτήν, ὦ ψυχή μου, πρὸς τὴν σὴν ἔξοδον, ἡ παρουσία ἐγγίζει, τοῦ ἀδέκαστου Κριτοῦ.

Θεοτοκίον.

Ἄχραντε, Θεοτόκε Παρθένε, μόνη Πανύμνητε, τὸν Υἱόν σου δυσώπει, ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Εἰρμὸς ἄλλος.

«Ἴδετε ἴδετε, ὅτι ἐγὼ εἶμι Θεός, ὁ πρὶν γενέσθαι τὸ πᾶν, καὶ πρὸ τοῦ στήναι τὴν γῆν καὶ τὸν οὐρανόν, γινώσκων τὰ πάντα, ὡς ὅλος ὢν ἐν Πατρὶ, καὶ ὅλον φέρων ἐν ἐμοί».

Λόγω συνέστησα, τὸν οὐρανὸν ἅμα τῇ γῆ· συνήμην γὰρ τῷ Πατρὶ, καὶ διὰ λόγου φέρω, τότε τὸ πᾶν, ὡς Λόγος σοφία καὶ δύνამις καὶ εἰκῶν, καὶ συνεργὸς καὶ ἰσουργός.

Τίς χρόνους ἔθετο; τίς ὁ αἰῶνας συντηρῶν; τίς ὁ τὸ πᾶν ὀρίζων καὶ συγκινῶν; εἰμὴ ὁ ἀνάρχως συνὼν ἀεὶ τῷ Πατρὶ, ὥσπερ ἀκτίς ἐν τῷ φωτὶ;

Ὡ τῆς ἀμέτρου σου, φιλανθρωπίας Ἰησοῦ!

Ἄς ἔλθουμε μέ τό Χριστό στό ὄρος τῶν ἐλαιῶν μυστηριωδῶς μαζί μέ τούς Ἀποστόλους καί ἄς μείνουμε μέ τή συντροφιά του.

Κατανόησε, ταπεινή μου καρδιά, τί σημαίνει ἡ παραβολή τοῦ μύλου, τήν ὁποία προεῖπε ὁ Χριστός, καί ξύπνα ἐπί τέλους.

Ἐτοίμαζε, ψυχή μου, τόν ἑαυτό σου γιά τήν ἔξοδό σου (ἀπό τή ζωή), γιατί πλησιάζει ἡ παρουσία τοῦ ἀδέκαστου (δίκαιου) Κριτῆ.

Θεοτοκίο.

Ἀμόλυνη, Θεοτόκε Παρθένε, μόνη πανύμνητη, ἰκέτευε τόν Υἱό σου γιά τούς δούλους σου.

Εἰρμὸς ἄλλος.

Δεῖτε, δεῖτε, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεός πού ὑπάρχω πρὶν γίνουν τὰ πάντα, καὶ πρὶν δημιουργηθοῦν ἡ γῆ καί ὁ οὐρανός, πού γνωρίζω τὰ πάντα, ἐπειδή βρισκομαι ὀλόκληρος μέσα στόν πατέρα καί τόν ἔχω μέσα μου ὀλόκληρον.

Μέ τό λόγο μου δημιούργησα τόν οὐρανό μαζί μέ τή γῆ· διότι συνυπῆρχα μέ τόν Πατέρα, καί μέ τό λόγο συκρατῶ αὐτό τό σύμπαν, ὡς Λόγος του σοφία καί δύναμη καί εἰκόνα καί συνεργός καί ἴσος στά ἔργα.

Ποιός δημιούργησε τόν χρόνο; Ποιός συντηρεῖ τούς αἰῶνες; Ποιός ὀρίζει τό σύμπαν καί τό κινεῖ μαζί του; ἔάν ὄχι αὐτός πού συνυπάρχει πάντα μέ τόν Πατέρα, ὅπως ἡ ἀκτίνα μέσα στό φῶς;

Ὡ στήν ἀμετρή σου φιλανθρωπία, Ἰησοῦ! διότι μᾶς

ἐγνώρισας γὰρ ἡμῖν, τῆς συντελείας ἄνωθεν τὸν καιρόν, καλύψας τὴν ὥραν, τρανώσας δὲ τηλαυγῶς, τὰ ὑποδείγματα αὐτῆς.

Πάντα ἐπίστασαι, πάντα γινώσκεις Ἰησοῦ, ὡς ἔχων ὅλον ἐν σοί, τὸ πατρικὸν ἀξίωμα θεϊκῶς, καὶ ὅλον τὸ Πνεῦμα, ἐμφύτως φέρων ἐν σοί, τὸ συναΐδιον Πατρί.

Δέσποτα Κύριε, ὁ τῶν αἰώνων ποιητής, ἀξίωσον καὶ ἡμᾶς, τῆς ἱερᾶς ἐκείνης τότε φωνῆς, ἀκούσαι καλούσης, τοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ Πατρός, εἰς Βασιλείαν οὐρανῶν.

Δόξα...

Ἄναρχε ἄκτιστε, Τριάς, ἀμέριστε Μονὰς ἢ τρία οὐσα καὶ ἓν, Πατὴρ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα, εἰς ὁ Θεός, προσδέχου τὸν ὕμνον, ἐκ τῶν πηλίνων γλωσσῶν, ὡς ἐκ στομάτων φλογερῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Σκήνωμα ἅγιον, ὠφθης Παρθένε τοῦ Θεοῦ· ἐν σοί γὰρ τῶν οὐρανῶν ὁ Βασιλεύς, οἰκήσας σωματικῶς, προῆλθεν ὠραῖος, τὸν ἄνθρωπον ἐν αὐτῷ, ἀναμορφώσας θεϊκῶς.

Κάθισμα.

Εὐσπλαγχνία κινούμενος Χριστέ, ἐκουσίως προέρχη τοῦ παθεῖν εὐεργέτα, θέλων τῶν παθῶν ἡμᾶς λυτρώσασθαι, καὶ τῆς ἐν τῷ Ἄϊδη κατακρίσεως· διό σου τὰ τίμια ἀνυμνοῦμεν Παθήματα, καὶ δοξάζομεν Σωτήρ, τὴν ἄκραν σου πάντες συγκατάβασιν.

γνωστοποίησες μέ τῆ θεία δύναμή σου τὸν καιρὸ τῆς συντέλειας τοῦ κόσμου, κρύβοντας τὴν ὥρα, ἀλλὰ φανερώνοντας ὀλοφάνερα τὰ σημάδια της.

Ὅλα τὰ κατέχεις, ὅλα τὰ γνωρίζεις, Ἰησοῦ, ἐπειδὴ ἔχεις μέσα σου θεϊκὰ ὅλο τό ἀξίωμα τοῦ Πατέρα, καὶ ἔχεις μέ τρόπο ἔμφυτο μέσα σου τό Ἅγιο Πνεῦμα, τό συναναρχο μέ τόν Πατέρα.

Δέσποτα Κύριε, Δημιουργέ τῶν αἰώνων, ἀξίωσε κι ἐμᾶς τότε νά ἀκούσουμε ἐκείνη τὴν ἱερή φωνή, ἡ ὁποία θά καλεῖ τοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ Πατέρα στή Βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Δόξα...

Ἄναρχη (χωρὶς ἀρχή) ἄκτιστη, Τριάδα, ἀχώριστη Μονάδα πού εἶσαι τρία καὶ ἓνα, Πατέρας Υἱός καὶ Ἅγιο Πνεῦμα, ὁ ἓνας Θεός, κάνε εὐπρόσδεκτο πάντοτε τὸν ὕμνο ἀπὸ τίς γήινες γλῶσσες μας, σάν ἀπὸ στόματα φλογερά.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Παρθένε, φάνηκες ἅγια κατοικία τοῦ Θεοῦ· Διότι ὁ Βασιλιάς τῶν οὐρανῶν, ἀφοῦ κατοίκησε μέσα σου σωματικά, προῆλθε ἀπὸ σένα ὠραῖος, ἀναμορφώνοντας θεϊκὰ τὸν ἄνθρωπο στὸν ἑαυτό του.

Κάθισμα.

Κινούμενος ἀπὸ εὐσπλαχνία, Χριστέ, μέ τῆ θέλησή σου προχωρεῖς γιὰ νά πάθεις Ἐσύ ὁ εὐεργέτης, θέλοντας νά λυτρώσεις ἐμᾶς ἀπὸ τὰ πάθη μας καὶ ἀπὸ τὴν καταδίκη μας στὸν Ἄϊδη· γι' αὐτό ὅλοι ἀνυμνοῦμε τὰ τίμια Πάθη σου, καὶ δοξάζουμε, Σωτήρα, τὴν κορυφαία σου συγκατάβαση.

<p>Ωιδὴ Η'. Ὁ Εἰρμός.</p> <p>«Ἄγγελοι καὶ οὐρανοί, τὸν ἐπὶ θρόνου δόξης ἐποχοῦμενον, καὶ ὡς Θεὸν ἀπαύστως δοξαζόμενον, εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας». (Δίς).</p> <p>Πάντων ἤκουσας ψυχὴ, πῶς ὁ Χριστὸς τοῖς θείοις Μαθηταῖς αὐτοῦ, προανεφώνει λέγων τὴν συντέλειαν· σὺ δὲ γνουῖσα τὸ τέλος ἐτοιμάζου λοιπόν· καιρὸς ἐξόδου ἦκει.</p> <p>Ἔγνωσ ἄγωνα ψυχὴ, τοῦ πονηροῦ οἰκέτου τὸ ὑπόδειγμα, φοβοῦ καὶ μὴ ἀμέλει τοῦ χαρίσματος, οὐκ ἐδέξω, οὐκ ἵνα κατακρύψῃς εἰς γῆν, ἀλλ' ἵνα ἐμπορεύσῃ.</p> <p>Φαιδρυνέσθω ἡ λαμπάς, ὑπερεκχεῖσθω ταύτης καὶ τὸ ἔλαιον, ὡς ταῖς Παρθένοις τότε ἡ συμπάθεια, ἵνα εὕρῃς ψυχὴ μου, τὸν νυμφῶνα τότε Χριστοῦ ἀνεωγμένον.</p> <p>Ἐν Σαββάτῳ τὴν φυγὴν, καὶ ἐν χειμῶνι λέγων ὁ Διδάσκαλος, τὴν τῆς ἐβδόμης ζάλην προαινίττεται, τοῦ παρόντος αἰῶνος, ἐν ᾧ ὡσπερ χειμῶν, τὸ τέλος ἐπανήξει.</p> <p>Ὡσπερ τάχος ἀστραπῆς διερχομένης, οὕτω τότε ἔσεσθαι, τὴν φοβεράν ἐκείνην τοῦ Δεσπότη σου παρουσίαν ψυχὴ μου, ἤκουσας· ἐτοιμὴ, λοιπὸν γενέσθαι σπεῦσον.</p> <p>Ὅταν ἔλθῃ ὁ Κριτὴς, ἐν χιλιάσι τότε, μυριάσι τε Ἀγγελικῶν ταγμάτων καὶ</p>		<p>Ωιδὴ Η'. Ὁ Εἰρμός.</p> <p>Ἄγγελοι καὶ οὐρανοί, αὐτὸν πού κινεῖται ἐπάνω σέ ἔνδοξο θρόνο, καὶ δοξάζεται ἀκατάπαυστα ὡς Θεός, δοξολογεῖτε, ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψώνετε τὸν σέ ὅλους τοῦς αἰῶνες. (Δίς).</p> <p>Ψυχὴ μου, τὰ ἄκουσες ὅλα, πῶς ὁ Χριστὸς στοὺς ἁγίους Μαθητὲς του φώναζε ἐκ τῶν προτέρων ἀναγγέλλοντας τὴ συντέλεια τοῦ κόσμου· ἐσύ λοιπόν, ἀφοῦ γνώρισες τὸ τέλος, νὰ ἐτοιμάζεσαι· ἦλθε ὁ καιρὸς γιὰ τὴν ἀναχώρησιν ἀπὸ τῆ ζωῆ.</p> <p>Γνώρισες, ἄγωνα ψυχὴ, τὴν παραβολὴ τοῦ πονηροῦ ὑπηρέτη, νὰ φοβᾶσαι καὶ νὰ μὴν ἀμελεῖς τὸ χάρισμα πού δέχθηκες, ὄχι γιὰ νὰ τὸ κρύψῃς στὴ γῆ (τὸ τάλαντο), ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸ ἐμπορευθεῖς (νὰ τὸ ἀξιοποιήσεις).</p> <p>Ἄς διατηρεῖται φαιδρὴ (φωτεινὴ) ἡ λαμπάδα, ἃς ὑπερχειλίζει τὸ λάδι της, ἡ συμπάθεια, ὅπως τότε στίς παρθένες, γιὰ νὰ βρεῖς τότε, ψυχὴ μου τὸ γαμήλιο θάλαμο τοῦ Χριστοῦ ἀνοιγμένο.</p> <p>Ἀναφερόμενος ὁ Διδάσκαλος στὴ φυγὴ σέ ἡμέρα Σαββάτου καὶ σέ χειμερινὴ κακοκαιρία ἔχει στό νοῦ του τὴ ζάλῃ τῆς ἐβδόμης (τῆς τελευταίας) ἡμέρας τῆς σημερινῆς ἐποχῆς (τοῦ παρόντος κόσμου) κατὰ τὴν ὁποία ὅπως ἀπὸ χειμερινὴ κακοκαιρία θὰ ἔλθῃ τὸ τέλος.</p> <p>Ἄκουσες, ψυχὴ μου, ὅτι ὡς ταχύτατη ἀστραπὴ πού περνᾷ, ἔτσι θὰ εἶναι ἡ φοβερὴ ἐκείνη παρουσία τοῦ Κυρίου σου· λοιπὸν βιάσου, νὰ εἶσαι ἐτοιμὴ.</p> <p>Ὅταν θὰ ἔλθῃ ὁ Κριτὴς συνοδευόμενος ἀπὸ χιλιάδες καὶ μυριάδες Ἀγγελικῶν ταγμάτων καὶ Δυνάμεων, τί φό-</p>
---	--	---

Δυνάμεων, ποῖος φόβος ψυχή μου; ποῖος τρόμος οἴμοι! γυμνῶν ἐστώτων πάντων;
 Δόξα...

Εἷς Θεὸς οὖν ἡ Τριάς, οὐ τοῦ Πατρὸς ἐκστάντος εἰς υἰότητα, οὐδὲ Υἱοῦ τραπέντος εἰς ἐκπόρευσιν, ἀλλ' ἰδίᾳ καὶ ἄμφω, φῶς Θεὸν τὰ τρία, δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ταῖς πρεσβείαις ὁ Θεός, τῆς Θεοτόκου δέχου τὴν εὐχὴν ἡμῶν, ἀντικατάπεμψον δὲ τὰ ἐλέη σου, ἐπὶ πάντα πλουσίως, καὶ τὴν σὴν παράσχου, εἰρήνην τῷ λαῷ σου.

Ωιδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμὸς.

«Τὸν προδηλωθέντα, ἐν ὄρει τῷ Νομοθέτῃ, ἐν πυρὶ καὶ βάτῳ, τόκον τὸν τῆς Αἰιπαρθένου, εἰς ἡμῶν τῶν πιστῶν σωτηρίαν, ὕμνοις ἀσιγήτοις μεγαλύνωμεν».

Ἦκουσας ψυχή, τοῦ Κριτοῦ προαναφωνοῦντος, καὶ διδάσκοντός τε, τῆς συντελείας τὸν χρόνον· ἐτοιμάζε τὰ πρὸς τὴν ἔξοδον ἔργα, μήπως ὡς ἀδόκιμος, Θεοῦ ἐκριφῆς.

Ἀπὸ τῆς συκῆς, ὦ ψυχή, διδάσκου τὸ τέλος· Ὅταν ἀπαλώσῃ τὰ φύλλα, καὶ ἐκφύῃ τοὺς κλάδους, θέρους ὥρα λοιπόν, καὶ σὺ ὅταν ταῦτα ἴδῃς, γνῶθι ὅτι ἐπὶ θύραις ἐστίν.

Τίς ἐκτός σου ἄλλος, τὸν σὸν γινώσκει Πατέρα; ἢ τίς πλήν σου οἶδε, τὴν ὥραν ἢ τὴν

βος, τότε, ψυχή μου, τί τρόμος ἀλλοίμονο! ὅταν ὅλοι θά στέκονται γυμνοί;
 Δόξα...

Λοιπὸν ἡ ἀγία Τριάδα εἶναι ἓνας Θεός, χωρὶς ὁ Πατέρας νά γίνεται Υἱός οὔτε ὁ Υἱός νά ἐκπορευέται (ὡς Ἅγιο Πνεῦμα), ἀλλά καὶ ἰδιαίτερα καὶ μαζί καὶ τὰ τρία τὰ δοξάζω αἰῶνια ὡς φῶς καὶ Θεό.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Μέ τίς πρεσβεῖες τῆς Θεοτόκου, Θεέ μου, δέξου τὴν εὐχή μας, καὶ ὡς ἀναταπόδοση στείλε σέ ὅλους μας πλούσια τὰ ἐλέη σου, καὶ δῶσε τὴ δική σου εἰρήνην στό λαό σου.

Ωιδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμὸς.

Τόν τόκο (τό τέκνο) τῆς παντοτεινῆς Παρθένου ποῦ προκαταβολικά ἀποκαλύφθηκε στόν Νομοθέτη (τόν Μωσῆ) στό ὄρος Σινᾶ μέ τὴ φωτιά καὶ τὴ βᾶτο, γιά νά σώσει ἐμᾶς τοὺς πιστοὺς, ἄς τόν δοξολογοῦμε μέ ἀκατάπαυστους ὕμνους.

Ἦκουσες, ψυχή μου, τόν Κριτὴ νά φωνάζει ἐκ τῶν προτέρων καὶ νά διδάσκει τόν καιρό τῆς συντέλειας τοῦ κόσμου· Ἐτοιμάζε λοιπόν τὰ ἔργα γιά τὴν ἀναχώρηση, μήπως ὡς ἀκατάλληλος γιά τό Θεό ἀπορριφθεῖς.

Ἀπὸ τὴ συκιά, ψυχή μου νά μαθαίνεις γιά τό τέλος· ὅταν κάνει ἀπαλά τὰ φύλλα καὶ ξεφυτρώνει τὰ κλαδιά, πλησιάζει ἡ ἐποχὴ τοῦ θέρους· καὶ σὺ, ὅταν δεῖς αὐτὰ νά καταλάβεις ὅτι τό τέλος εἶναι κοντά.

Ποῖος ἄλλος ἐκτός ἀπὸ σένα γνωρίζει τὸν Πατέρα σου; ἢ ποῖος ἐκτός ἀπὸ σένα γνωρίζει τὴν ὥρα καὶ τὴν

ἡμέραν; παρὰ σοὶ γὰρ οἱ θησαυροὶ τῆς σοφίας πάντες ἐνυπάρχουσι Χριστέ ὁ Θεός.

Βίβλοι ἀνοιγῆσονται, τῶν τε θρόνων τεθέντων, πράξεις διελέγχονται, γυμνῶν ἐστῶτων πάντων, οὐ μαρτύρων οὐ κατηγορῶν παρόντων· τετραηλισμένα γὰρ τὰ πάντα Θεῷ.

Ἔρχεται ὁ πάντων Κριτής, ἀχθῆναι εἰς κρίσιν, ὁ ἐπὶ τοῦ θρόνου, τῶν Χερουβίμ ἐφεδρεύων, ὡς ὑπεύθυνος παραστῆναι Πιλάτῳ, καὶ πάντα παθεῖν, ἵνα σωθῇ ὁ Ἀδάμ.

Ἦγγικε τὸ Πάσχα, ἡμῶν τὸ μέγα καὶ θεῖον· μετὰ δύο γὰρ ὁ Χριστός, προδιδάσκει ἡμέρας, τὴν τοῦ Πάθους προδιαγράφων ἡμέραν, ἐν ἣ τῷ Πατρὶ θῦμα προσάγεται.

Παρὰ τῷ Σταυρῷ σου, Σωτήρ, ἐστῶσα ἡ Μήτηρ, καὶ τὴν ἄδικόν σου σφαγὴν, καθορῶσα ἐβόα· Οἴμοι Τέκνον ἐμόν, τὸ ἄδυτον φέγγος, λάμψον πᾶσιν, Ἦλιε τῆς δόξης, τὸ φῶς.

Δόξα...

Ω Μονὰς ἁγία, Τριάς ἢ μία Θεότης, καὶ τριάς Μονὰς ὁ Θεός, τρισυπόστατε φύσις, ἢ ὁμότιμος καὶ ἀμέριστος δόξα, ῥῦσαι τῶν κινδύνων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Δέχου τὴν Μητέρα, τὴν σὴν, Χριστέ, εἰς πρεσβείαν, ἵνα ταῖς ἱκεσίαις αὐτῆς, εἰρηνεύσης τὸν Κόσμον, καὶ κρατύνῃς τῆς βασιλείας τὰ σκῆπτρα, καὶ τὰς Ἐκκλησίας σου συνάψῃς εἰς ἓν.

ἡμέρα (τοῦ τέλους); διότι Μέσα σ' ἐσένα ὑπάρχουν ὅλοι οἱ θησαυροὶ τῆς σοφίας, Χριστέ Θεέ μας.

Θὰ ἀνοιχθοῦν βιβλία, καὶ ἀφοῦ τοποθετηθοῦν οἱ θρόνοι, θὰ ἐλέγχονται οἱ πράξεις ὅλων πού θὰ στέκονται γυμνοί, χωρὶς νὰ εἶναι παρόντες μάρτυρες οὔτε κατήγοροι, διότι τὰ πάντα εἶναι φανερά ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Ἔρχεται ὁ Κριτής τῶν πάντων νὰ ὀδηγηθεῖ σέ κρίση (σέ δίκη), αὐτός πού ἔχει τὴν ἔδρα του ἐπάνω στό θρόνο τῶν Χερουβίμ, γιά νὰ παρουσιασθεῖ στόν Πιλάτο ὡς ἔνοχος, καὶ νὰ πάθει τὰ πάντα γιά νὰ σωθεῖ ὁ Ἀδάμ.

Πλησίασε τό τό δικό μας Πάσχα τό μέγα καὶ ἱερό· διότι ὁ Χριστός ἀποκαλύπτει ἐκ τῶν προτέρων, προδιαγράφοντας τὴν ἡμέρα τοῦ Πάθους, ὅτι θὰ εἶναι μετὰ δύο ἡμέρες, ὅποτε θὰ προσφερθεῖ στόν Πατέρα ὡς θῦμα.

Στέκοντας κοντά στό Σταυρό σου, Σωτήρα, ἡ Μητέρα σου, καὶ βλέποντας τὴν ἄδικη σφαγὴ σου ἐκραύγαζε: Παιδί μου, ἐσύ τό ἄδυτο (τό ἀβασίλευτο) φῶς, Ἦλιε τῆς δόξας, λάμψε σέ ὅλους τό φῶς.

Δόξα...

Ω ἁγία Μονάδα, Τριάδα ἢ μία Θεότητα, καὶ τριαδική Μονάδα ὁ Θεός, ἢ μία Φύση μέ τὰ τρία πρόσωπα, ἢ δόξα μέ τὴν ἴδια τιμὴ καὶ ἀχώριστη, λύτρωσε ἀπὸ τοὺς κινδύνους τίς ψυχές μας.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Δέξου τὴ Μητέρα σου, Χριστέ, νὰ πρεσβεύει, ὥστε μέ τίς ἱκεσίες αὐτῆς νὰ εἰρηνεύσεις τόν Κόσμο, καὶ νὰ δυναμώσεις τὴν ἐξουσία τοῦ βασιλιᾶ, καὶ νὰ ἐνώσεις τίς Ἐκκλησίες σου σέ ἓνα.

<p>Καί ἡ λοιπή Ἀκολουθία τοῦ Μεγάλου Ἀποδείπνου. (Συλλειτουργικόν. Σελίς 197-204).</p> <p>ΤΗι ΑΓΙΑι ΚΑΙ Μ. ΔΕΥΤΕΡΑι ΕΣΠΕΡΑΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΝΥΜΦΪΟΥ. (ΟΡΘΡΟΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΡΙΤΗΣ). Προκαταρκτικά. (Νυμφίος τῶν Βαΐων. Σελίς 1-18). Ἰδού ὁ Νυμφίος ἔρχεται... (Σελίς 18-19). Καθίσματα. Τὸν Νυμφίον, ἀδελφοὶ, ἀγαπήσωμεν, τὰς λαμπάδας ἑαυτῶν εὐτρεπίσωμεν, ἐν ἀρεταῖς ἐκλάμποντες καὶ πίστει ὀρθῇ, ἵνα ὡς αἱ φρόνιμοι, τοῦ Κυρίου παρθένοι, ἔτοιμοι εἰσέλθωμεν, σὺν αὐτῷ εἰς τοὺς γάμους· ὁ γὰρ Νυμφίος δῶρον ὡς Θεός, πᾶσι παρέχει τὸν ἄφθαρτον στέφανον. Δόξα... Καὶ νῦν... Βουλευτήριον, Σωτήρ, παρανομίας κατὰ σοῦ, Ἱερεῖς καὶ Γραμματεῖς, φθόνῳ ἀθροίσαντες δεινῶς, εἰς προδοσίαν ἐκίνησαν τὸν Ἰούδαν· ὅθεν ἀναιδῶς, ἐξεπορεύετο, ἐλάλει κατὰ σοῦ, τοῖς παρανόμοις λαοῖς. Τί μοι φησὶ παρέχετε, καὶ γὰρ ὑμῖν αὐτὸν παραδώσω εἰς χεῖρας ὑμῶν; Τῆς κατακρίσεως τούτου ῥῦσαι, Κύριε, τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Δόξα... Καὶ νῦν... (Τὸ αὐτὸ). Ὁ Ἰούδας τῆ γνώμη φιλαργυρεῖ, κατὰ τοῦ</p>		<p>Καί ἡ ὑπόλοιπη Ἀκολουθία τοῦ Μεγάλου Ἀποδείπνου. (Συλλειτουργικό. Σελίδα 197-204).</p> <p>ΤΗΝ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΒΡΑΔΥ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΝΥΜΦΪΟΥ. (ΟΡΘΡΟΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΡΙΤΗΣ). Προκαταρκτικά. (Νυμφίος τῶν Βαΐων. Σελίδα 1-18). Ἰδού ὁ Νυμφίος ἔρχεται... (Σελίς 18-19). Καθίσματα. Ἀδελφοί, ἄς ἀγαπήσουμε τὸ Νυμφίον Χριστό, ἄς ἐτοιμάσουμε τίς λαμπάδες μας ἀκτινοβολώντας μὲ ἀρετές καὶ ὀρθή πίστη, ὥστε ὅπως οἱ φρόνιμες παρθένες τοῦ Κυρίου νὰ εἰσέλθουμε ἔτοιμοι μαζί μὲ αὐτὸν στοὺς γάμους· διότι ὁ Νυμφίος ὡς Θεός, σέ ὅλους παρέχει (προσφέρει) τὸ ἄφθαρτο στεφάνι. Δόξα... Καὶ νῦν... Οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς, Σωτήρα, ἀφοῦ ἀπὸ φθόνου συγκάλεσαν παράνομο Συμβούλιο ἐναντίον σου, πού προκαλεῖ φόβο, παρακίνησαν τὸν Ἰούδα σὲ προδοσίαν· γι' αὐτὸ καὶ αὐτός μὲ ἀναίδεια βγήκε ἔξω, καὶ συνομιλοῦσε μὲ τοὺς παρανόμους ἄρχοντες τοῦ λαοῦ ἐναντίον σου. Λέγει· τί μοῦ δίνετε; κι ἐγὼ θὰ τὸν παραδώσω στὰ χεῖράς σας. Κύριε, λύτρωσε ἀπὸ τὴν καταδίκη ἐκείνου τίς ψυχές μας. Δόξα... Καὶ νῦν... Ὁ Ἰούδας ἀπὸ διάθεση φιλαργυρη παίρνει ἀποφάσεις</p>
--	--	---

Διδασκάλου ὁ δυσσεβῆς, κινεῖται βουλεύεται, μελετᾷ τὴν παράδοσιν, τοῦ φωτὸς ἐκπίπτει, τὸ σκότος δεχόμενος, συμφωνεῖ τὴν πρᾶσιν, πωλεῖ τὸν ἀτίμητον· ὅθεν καὶ ἀγχόνην, ἀμοιβὴν ὧν περ ἔδρα, εὕρισκει ὁ ἄθλιος, καὶ ἐπώδυνον θάνατον. Τῆς αὐτοῦ ἡμᾶς λύτρωσαι, μερίδος Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρούμενος, τοῖς ἐορτάζουσι πόθω, τὸ ἄχραντον Πάθος σου.

Δόξα... Καὶ νῦν... (Τὸ αὐτό.)

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Ματθαῖον. (ΚΒ'. 15- ΚΓ'. 39).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, συμβούλιον ἔλαβον οἱ Φαρισαῖοι κατὰ τοῦ Ἰησοῦ, ὅπως αὐτὸν παγιδεύσωσιν ἐν λόγῳ. Καὶ ἀποστέλλουσιν αὐτῷ τοὺς μαθητὰς αὐτῶν μετὰ τῶν Ἡρωδιανῶν λέγοντες· διδάσκαλε, οἶδαμεν ὅτι ἀληθῆς εἶ καὶ τὴν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ ἐν ἀληθείᾳ διδάσκεις, καὶ οὐ μέλει σοι περὶ οὐδενός· οὐ γὰρ βλέπεις εἰς πρόσωπον ἀνθρώπου· εἶπέ οὖν ἡμῖν, τί σοι δοκεῖ; ἔξεστι δοῦναι κῆνσον Καίσαρι ἢ οὐ· γινούσ δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πονηρίαν αὐτῶν εἶπε. Τί με πειράζετε, ὑποκριταί; ἐπιδείξατέ μοι τὸ νόμισμα τοῦ κῆνσου. Οἱ δὲ προσήνεγκαν αὐτῷ δηνάριον. Καὶ λέγει αὐτοῖς· Τίνος ἢ εἰκῶν αὕτη καὶ ἡ ἐπιγραφή; λέγουσιν αὐτῷ· Καίσαρος· τότε λέγει αὐτοῖς· ἀπόδοτε οὖν τὰ Καίσαρος Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ. Καὶ ἀκούσαντες ἐθαύμασαν, καὶ ἀφέντες

ὁ ἀσεβῆς κατὰ τοῦ Διδασκάλου του· Κινεῖται, σκέπτεται, μελετᾷ τὴν προδοσία, ξεπέφτει ἀπὸ τὸ φῶς δεχόμενος τὸ σκότος, συμφωνεῖ τὴν πώληση, πουλάει τὸν ἀνεκτίμητο· Γι' αὐτὸ καὶ βρίσκει ὁ ἄθλιος ἀμοιβή, γιὰ ὅσα ἔκανε, ἀγχόνη καὶ ἐπώδυνο (ὀδυνηρό) θάνατο. Χριστέ Θεέ μας, λύτρωσέ μας ἀπὸ τὴν καταδίκη ἐκείνου δωρίζοντας ἄφεση ἁμαρτιῶν, σ' αὐτοὺς πού ἐοράζουσι μέ πόθο τὸ ἄχραντο (τὸ ἀμόλυντο) Πάθος σου.

Δόξα... Καὶ νῦν... (Τὸ ἴδιο).

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Ματθαῖον. (ΚΒ'. 15- ΚΓ'. 39).

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ συγκάλεσαν συμβούλιο οἱ Φαρισαῖοι ἐναντίον τοῦ Ἰησοῦ, γιὰ νὰ τὸν παγιδεύσωσι μέ κάποιον λόγο. Καὶ στέλλουσιν σ' αὐτὸν τοὺς μαθητὰς τοὺς μαζί μέ τοὺς ὑποστηρικτὰς τοῦ Ἡρώδη καὶ τοῦ Λένε· Διδάσκαλε, ἔχουμε καταλάβει ὅτι εἶσαι εὐθύς (εἰλικρινής) καὶ διδάσκεις ἀληθινὰ τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ, καὶ δε νοιάζεσαι γιὰ τίποτε ἄλλο, διότι δὲν μεροληπτεῖς (δὲν κάνεις διακρίσεις) ἀπόβλέποντας σέ ἀνθρώπινα πρόσωπα· πές μας λοιπόν ποιὰ εἶναι ἡ γνώμη σου; Ἐπιτρέπετε νὰ πληρώνουμε κεφαλικὸ φόρο στὸν Καίσαρα ὡς ὑποτελεῖς ἢ ὄχι; Ἐπειδὴ κατάλαβε ὁ Ἰησοῦς τὴν πονηριά τους (τὴν παγίδα τους) εἶπε· Γιατί μέ πειράζετε ὑποκριτὰς; Δεῖξτε μου τὸ νόμισμα μέ τὸ ὁποῖο πληρώνετε τὸν φόρο. Κι ἐκεῖνοι τοῦ ἔδωσαν δηνάριο (ρωμαϊκὸ νόμισμα)· καὶ λέγει. Τίνος εἶναι ἡ εἰκόνα αὕτη καὶ ἡ ἐπιγραφή; Τοῦ Λένε, εἶναι τοῦ Καίσαρα· Τότε τοὺς λέγει· Δῶστε λοιπόν στὸν Καίσαρα ὅ,τι εἶναι τοῦ Καίσαρα, καὶ ὅ,τι εἶναι τοῦ Θεοῦ

αὐτὸν ἀπηλθον. Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ προσῆλθον αὐτῷ Σαδδουκαῖοι, οἱ λέγοντες μὴ εἶναι ἀνάστασιν, καὶ ἐπηρώτησαν αὐτὸν λέγοντες· Διδάσκαλε, Μωσῆς εἶπεν, ἐάν τις ἀποθάνῃ μὴ ἔχων τέκνα, ἐπιγαμβρεύσει ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ καὶ ἀναστήσει σπέρμα τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ. Ἦσαν δὲ παρ' ἡμῖν ἑπτὰ ἀδελφοί· καὶ ὁ πρῶτος γαμήσας ἐτελεύτησε, καὶ μὴ ἔχων σπέρμα ἀφῆκε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ· ὁμοίως καὶ ὁ δεύτερος καὶ ὁ τρίτος, ἕως τῶν ἑπτὰ. Ὑστερον δὲ πάντων ἀπέθανε καὶ ἡ γυνή. Ἐν τῇ οὖν ἀναστάσει τίνος τῶν ἑπτὰ ἔσται ἡ γυνή; πάντες γὰρ ἔσχον αὐτήν. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς. Πλανᾶσθε μὴ εἰδότες τὰς γραφὰς μηδὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ· ἐν γὰρ τῇ ἀναστάσει οὔτε γαμοῦσιν οὔτε ἐγκαμίζονται, ἀλλ' ὡς ἄγγελοι Θεοῦ ἐν οὐρανῷ εἰσὶ. Περὶ δὲ τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν οὐκ ἀνέγνωτε τὸ ῥηθὲν ὑμῖν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ λέγοντος, ἐγὼ εἰμι ὁ Θεὸς Ἀβραάμ καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαὰκ καὶ ὁ Θεὸς Ἰακώβ; οὐκ ἔστιν ὁ Θεὸς Θεὸς νεκρῶν, ἀλλὰ ζώντων. Καὶ ἀκούσαντες οἱ ὄχλοι ἐξεπλήσσαντο ἐπὶ τῇ διδαχῇ αὐτοῦ. Οἱ δὲ Φαρισαῖοι ἀκούσαντες ὅτι ἐφίμωσε τοὺς Σαδδουκαίους, συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτό, καὶ ἐπηρώτησεν εἷς ἐξ αὐτῶν, νομικὸς, πειράζων αὐτόν καὶ λέγων· Διδάσκαλε, ποία ἐντολὴ μεγάλη ἐν τῷ νόμῳ; Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἔφη αὐτῷ.

στό Θεό. Καὶ ὅταν τό ἄκουσαν θαύμασαν, καὶ τὸν ἄφησαν καὶ ἔφυγαν. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα τὸν πλησίασαν οἱ Σαδδουκαῖοι πού ἔλεγον ὅτι δέν ὑπάρχει ἀνάστασις, καὶ τὸν ἐρώτησαν λέγοντας· Διδάσκαλε, ὁ Μωσῆς εἶπε, ἐάν κάποιος πεθάνει μὴ ἔχοντας παιδιά, θά νυμφευθεῖ τὴ γυναῖκα του ὁ ἀδελφός του καὶ θά γεννήσει παιδιά γιὰ τὸν ἀδελφὸ του. Ἦταν λοιπὸν ἀνάμεσά μας ἑπτὰ ἀδελφοί· καὶ ὁ πρῶτος ἀφοῦ ἔκανε γάμο πέθανε, καὶ μὴ ἔχοντας ἀπογόνους ἀφησε τὴ γυναῖκα του στὸν ἀδελφὸ του· παρόμοια καὶ ὁ δεύτερος καὶ ὁ τρίτος μέχρι τὸν ἕβδομο. Καὶ ὕστερα ἀπὸ ὅλους πέθανε καὶ ἡ γυναῖκα. Ὅταν λοιπὸν ἀναστηθοῦν, σέ ποιὸν ἀπὸ τούς ἑπτὰ θά ἀνήκει ἡ γυναῖκα; διότι ὅλοι τὴν πῆραν ὡς σύζυγο. Ἀποκρίθηκε ὁ Ἰησοῦς καὶ τούς εἶπε· Βρίσκεσθε σέ πλάνη, ἐπειδὴ δέν γνωρίζετε τίς Γραφές (τὴν Ἁγία Γραφή) οὔτε τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ· Διότι στήν κατάστασι τῆς ἀναστάσεως οὔτε παντρεύονται οὔτε παντρεύουν, ἀλλὰ εἶναι στὸν οὐρανὸ ὡς ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ. Ὅσον ἀφορᾷ στήν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν, δέν διαβάσατε ἐκεῖνο πού λέχθηκε ἀπὸ τό Θεό ὁ ὁποῖος λέγει, ἐγὼ εἰμαι ὁ Θεός τοῦ Ἀβραάμ καὶ ὁ Θεός τοῦ Ἰσαὰκ καὶ ὁ Θεός τοῦ Ἰακώβ; Δέν εἶναι ὁ Θεός Θεός τῶν νεκρῶν, ἀλλὰ τῶν ζωντανῶν. Καὶ ὅταν τά ἄκουσαν αὐτά τά πλήθη ἔμεναν ἐκπληκτα ἀπὸ τῆ διδαχῆ του. Καὶ οἱ Φαρισαῖοι, ὅταν ἄκουσαν ὅτι ἀποστόμωσε τοὺς Σαδδουκαίους, συγκεντρώθηκαν στό ἴδιο μέρος καὶ ἐρώτησε ἓνας ἀπ' αὐτούς, νομικός, πειράζοντάς τον καὶ λέγοντας· Διδάσκαλε, ποία ἐντολὴ εἶναι μεγάλη στό Νόμο; Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε. Θά ἀγαπήσεις τὸν Κύριο τό Θεό σου, μέ ὅλη τὴν καρδιά σου καὶ μέ ὅλη

Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐν ὅλῃ τῇ
 καρδίᾳ σου καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ σου καὶ ἐν ὅλῃ
 τῇ διανοίᾳ σου· αὕτη ἐστὶ πρώτη καὶ μεγάλη
 ἐντολή. Δευτέρα δὲ ὁμοία αὐτῇ· ἀγαπήσεις τὸν
 πλησίον σου ὡς σεαυτόν. Ἐν ταύταις ταῖς
 δυσὶν ἐντολαῖς ὁλος ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται
 κρέμανται. Συνηγμένων δὲ τῶν Φαρισαίων
 ἐπηρώτησεν αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς λέγων· Τί ὑμῖν
 δοκεῖ περὶ τοῦ Χριστοῦ; τίνος υἱός ἐστι;
 λέγουσιν αὐτῷ· Τοῦ Δαυῖδ. Λέγει αὐτοῖς· Πῶς
 οὖν Δαυῖδ ἐν Πνεύματι Κύριον καλεῖ αὐτὸν
 λέγων, Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, κάθου ἐκ
 δεξιῶν μου ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου
 ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου; Εἰ οὖν Δαυῖδ καλεῖ
 αὐτὸν Κύριον, πῶς υἱός αὐτοῦ ἐστὶ; καὶ οὐδεὶς
 ἐδύνατο αὐτῷ ἀποκριθῆναι λόγον, οὐδὲ
 ἐτόλμησέ τις ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας
 ἐπερωτῆσαι αὐτὸν οὐκέτι. Τότε ὁ Ἰησοῦς
 ἐλάλησε τοῖς ὄχλοις καὶ τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ
 λέγων· Ἐπὶ τῆς Μωσέως καθέδρας ἐκάθισαν οἱ
 γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι. Πάντα οὖν ὅσα
 ἐὰν εἴπωσιν ὑμῖν τηρεῖν, τηρεῖτε καὶ ποιεῖτε,
 κατὰ δὲ τὰ ἔργα αὐτῶν μὴ ποιεῖτε· λέγουσι
 γὰρ, καὶ οὐ ποιοῦσι. Δεσμεύουσιν γὰρ φορτία
 βαρέα καὶ ἐπιτιθέασιν ἐπὶ τοὺς ὤμους τῶν
 ἀνθρώπων, τῷ δὲ δακτύλῳ αὐτῶν οὐ θέλουσι
 κινῆσαι αὐτά. Πάντα δὲ τὰ ἔργα αὐτῶν ποιοῦσι
 πρὸς τὸ θεαθῆναι τοῖς ἀνθρώποις, πλατύνουσι
 γὰρ τὰ φυλακτήρια αὐτῶν καὶ μεγαλύνουσι τὰ

τὴν ψυχὴν σου καὶ μέ ὅλη τὴ διάνοιά σου· Αὕτη εἶναι ἡ
 πρώτη καὶ μεγάλη ἐντολή. Καὶ δεύτερη ἐντολή ὁμοία μέ
 αὐτήν· Θὰ ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου, ὅπως τὸν ἑαυτό
 σου. Σ' αὐτές τίς δύο ἐντολές κρέμονται ὁλος ὁ Νόμος
 καὶ οἱ Προφῆτες. Καὶ ἐνῶ ἦταν συγκεντρωμένοι οἱ
 Φαρισαῖοι τοὺς ἐρώτησε ὁ Ἰησοῦς λέγοντας· Τί γνώμη
 ἔχετε περὶ τοῦ Χριστοῦ; τίνος υἱός ἐστίν; Τοῦ λένε· Εἶναι
 υἱός τοῦ Δαυῖδ. Λέγει σ' αὐτούς. Πῶς λοιπόν ὁ Δαυῖδ φω-
 τιζόμενος ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεῦμα τὸν ὀνομάζει Κύριον λέ-
 γοντας· Εἶπε ὁ Κύριος στὸν Κύριό μου, κάθισε στὰ δεξιὰ
 μου, ἕως ὅτου τοποθετήσω τοὺς ἐχθρούς σου ὡς
 ὑποστήριγμα τῶν ποδιῶν σου. Ἐάν λοιπόν ὁ Δαυῖδ τὸν
 ἀποκαλεῖ Κύριό του, πῶς εἶναι γιός του; Καὶ κανένας δὲν
 μποροῦσε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ οὔτε ἓνα λόγο, οὔτε
 ἐτόλμησε κανένας ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα νὰ τὸν ἐρωτήσῃ
 πλέον. Τότε ὁ Ἰησοῦς ὁμίλησε στὰ πλήθη καὶ στοὺς Μα-
 θητές του λέγοντας· Ἐπάνω στὴ διδασκαλικὴ ἔδρα τοῦ
 Μωυσῆ κάθισαν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι. Ὅλα
 λοιπόν ὅσα θὰ σᾶς ποῦν νὰ ἐκτελεῖτε, νὰ τὰ τηρεῖτε καὶ
 νὰ τὰ κάνετε, ἀλλὰ νὰ μὴν κάνετε παρόμοια πράγματα
 μέ αὐτὰ πού κάνουν· γιατί λένε καὶ δὲν κάνουν. Διότι
 σφιχτοδένουν φορτώματα βαριά καὶ δυσβάσταχτα καὶ τὰ
 τοποθετοῦν ἐπάνω στοὺς ὤμους τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ
 δὲν θέλουν νὰ τὰ μετακινήσουν οὔτε μέ τὸ δάκτυλό τους.
 Καὶ ὅλα τὰ ἔργα τους τὰ κάνουν γιὰ νὰ φανοῦν καὶ νὰ
 ἐπιδειχθοῦν στοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ ἐπαινεθοῦν, διότι
 κάνουν πλατύτερα τὰ φυλαχτὰ πού κρεμοῦν στὰ χέρια
 τους καὶ φοροῦν στὰ μέτωπά τους καὶ μεγαλώνουν τὰ
 ἄκρα τῶν ἐνδυμάτων τους ὡς δεῖγμα εὐλάβειας πρὸς τὸ

κράσπεδα τῶν ἱματίων αὐτῶν, φιλοῦσι δὲ τὴν πρωτοκλισίαν ἐν τοῖς δεῖπνοις καὶ τὰς πρωτοκαθεδρίας ἐν ταῖς συναγωγαῖς, καὶ τοὺς ἀσπασμούς ἐν ταῖς ἀγοραῖς καὶ καλεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ῥαββί, ῥαββί. Ὑμεῖς δὲ μὴ κληθῆτε ῥαββί· εἷς γὰρ ὑμῶν ἐστὶν ὁ διδάσκαλος, ὁ Χριστός· πάντες δὲ ὑμεῖς ἀδελφοί ἐστε. Καὶ πατέρα μὴ καλέσητε ὑμῶν ἐπὶ τῆς γῆς· εἷς γὰρ ἐστὶν ὁ πατὴρ ὑμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Μηδὲ κληθῆτε καθηγηταί· εἷς γὰρ ὑμῶν ἐστὶν ὁ καθηγητής, ὁ Χριστός. Ὁ δὲ μείζων ὑμῶν ἐστὶ ὑμῶν διάκονος. Ὅστις δὲ ὑψώσει ἑαυτόν ταπεινωθήσεται, καὶ ὅστις ταπεινώσει ἑαυτόν ὑψωθήσεται. Οὐαὶ δὲ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι κατεσθίετε τὰς οἰκίας τῶν χηρῶν καὶ προφάσει μακρὰ προσευχόμενοι· διὰ τοῦτο λήψεσθε περισσότερον κρίμα. Οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι κλείετε τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων· ὑμεῖς γὰρ οὐκ εἰσέρχεσθε, οὐδὲ τοὺς εἰσερχομένους ἀφίετε εἰσελθεῖν. Οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι περιάγετε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηρὰν ποιῆσαι ἓνα προσήλυτον, καὶ ὅταν γένηται, ποιεῖτε αὐτὸν υἱὸν γεέννης διπλότερον ὑμῶν. Οὐαὶ ὑμῖν, ὀδηγοὶ τυφλοὶ, οἱ λέγοντες· ὅς ἂν ὁμόση ἐν τῷ ναῶ, οὐδὲν ἐστὶν, ὅς δ' ἂν ὁμόση ἐν τῷ χρυσῷ τοῦ ναοῦ ὀφείλει. Μωροὶ

Νόμο τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀγαποῦν τὴν πρώτη θέση στὰ δεῖπνα καὶ τὰ πρῶτα καθίσματα στὶς συναγωγές καὶ τοὺς εὐλαβεῖς χαιρετισμούς στὶς ἀγορές καὶ θέλουν νὰ ὀνομάζονται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ραββί, ραββί (διδάσκαλε). Ἔσεῖς ὅμως νὰ μὴν ὀνομασθεῖτε ραββί· διότι ἓνας εἶναι ὁ διδάσκαλός σας, ὁ Χριστός, καὶ ὅλοι ἐσεῖς εἶσθε ἀδελφοί. Καὶ μὴ ὀνομάσετε κανένα πατέρα σας ἐπάνω στὴ γῆ· διότι ἓνας εἶναι ὁ Πατέρας σας, αὐτός πού εἶναι στοὺς οὐρανούς. Οὔτε νὰ ὀνομασθεῖτε καθηγητές· διότι ἓνας εἶναι ὁ καθηγητής σας, ὁ Χριστός. Καὶ ὁ ἀνώτερος ἀπὸ σᾶς θὰ εἶναι ὑπηρέτης σας. Καὶ ὅποιος ὑψώνει τὸν ἑαυτό του θὰ ταπεινωθεῖ, καὶ ὅποιος ταπεινώνει τὸν ἑαυτό του θὰ ὑψωθεῖ ἀπὸ τὸ Θεό. Ἀλλοίμονο ὅμως σ' ἐσᾶς, γραμματεῖς (νομικοί, θεολόγοι) καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριτές, διότι κατατρώγετε τὰ σπίτια καὶ τίς περιουσίες τῶν χηρῶν μέ τὴν πρόφαση ὅτι κάνετε μεγάλες προσευχές· Γι' αὐτό θὰ ἔχετε περισσότερη καταδίκη ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἄδικους καὶ κλέφτες. Ἀλλοίμονο σ' ἐσᾶς, γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι ὑποκριτές, γιατί κλείνετε τὴ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν μπροστά στοὺς ἀνθρώπους· καὶ σεῖς δὲν μπαίνετε, καὶ οὔτε αὐτοὺς πού θέλουν νὰ μποῦν τοὺς ἀφήνετε. Ἀλλοίμονό σας, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριτές, διότι περιέρχεσθε τὴ θάλασσα καὶ τὴν ξηρὰ γιὰ νὰ κάνετε Ἰουδαῖο ἓνα εἰδωλόλατρη (προσῆλυτο) καὶ ὅταν γίνει τὸν κάνετε παιδί τῆς κολάσεως χειρότερο ἀπὸ σᾶς. Ἀλλοίμονό σας, ὀδηγοὶ τοῦ λαοῦ τυφλοὶ, πού λέτε· Ὅποιος ὀρκισθεῖ στό Ναό, αὐτός ὁ ὄρκος δὲν εἶναι τίποτε, ὅποιος ὅμως ὀρκισθεῖ στό χρυσάφι τοῦ Ναοῦ ἔχει χρέος νὰ τηρήσει τὸν ὄρκο του. Μωροὶ καὶ τυφλοὶ! Ποιός εἶναι

καὶ τυφλοί! τίς γὰρ μείζων ἐστίν, ὁ χρυσὸς ἢ ὁ ναὸς ὁ ἀγιάζων τὸν χρυσόν; Καί· ὅς ἂν ὁμόση ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ, οὐδὲν ἐστίν, ὅς δ' ἂν ὁμόση ἐν τῷ δῶρῳ τῷ ἐπάνω αὐτοῦ, ὀφείλει. Μωροὶ καὶ τυφλοί! τί γὰρ μείζων, τὸ δῶρον ἢ τὸ θυσιαστήριον τὸ ἀγιάζον τὸ δῶρον; ὁ οὖν ὁμόσας ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ ὁμνύει ἐν αὐτῷ καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ἐπάνω αὐτοῦ· καὶ ὁ ὁμόσας ἐν τῷ ναῷ ὁμνύει ἐν αὐτῷ καὶ ἐν τῷ κατοικοῦντι αὐτόν· καὶ ὁ ὁμόσας ἐν τῷ οὐρανῷ ὁμνύει ἐν τῷ θρόνῳ τοῦ Θεοῦ καὶ ἐν τῷ καθημένῳ ἐπάνω αὐτοῦ. Οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι ἀποδεκατοῦτε τὸ ἥδύοσμον καὶ τὸ ἄνηθον καὶ τὸ κύμινον, καὶ ἀφήκατε τὰ βαρύτερα τοῦ νόμου, τὴν κρίσιν καὶ τὸν ἔλεον καὶ τὴν πίστιν· ταῦτα δὲ ἔδει ποιῆσαι κἀκεῖνα μὴ ἀφιέναι. Ὁδηγοὶ τυφλοί, οἱ διωλίζοντες τὸν κώνωπα, τὴν δὲ κάμηλον καταπίνοντες! Οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι καθαρίζετε τὸ ἔξωθεν τοῦ ποτηρίου καὶ τῆς παροψίδος, ἔσωθεν δὲ γέμουσιν ἐξ ἀρπαγῆς καὶ ἀδικίας. Φαρισαῖε τυφλέ, καθάρισον πρῶτον τὸ ἐντὸς τοῦ ποτηρίου καὶ τῆς παροψίδος, ἵνα γένηται καὶ τὸ ἐκτὸς αὐτῶν καθρόν. Οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι παρομοιάζετε τάφοις κεκονιαμένοις, οἵτινες ἔξωθεν μὲν φαίνονται ὠραῖοι, ἔσωθεν δὲ γέμουσιν ὀστέων νεκρῶν καὶ πάσης ἀκαθαρσίας. Οὕτω καὶ ὑμεῖς ἔξωθεν

ἀνώτερος, ὁ χρυσὸς ἢ ὁ Ναός πού ἀγιάζει τὸ χρυσό; Καί ὅποιος θά ὀρκισθεῖ στό θυσιαστήριο (στό βωμό) δέν εἶναι τίποτε, ὅποιος ὅμως ὀρκισθεῖ στό δῶρο πού εἶναι ἐπάνω του δεσμεύεται ἀπό τόν ὄρκο του. Μωροὶ καὶ τυφλοί! Τί εἶναι ἀνώτερο, τὸ δῶρο ἢ τὸ θυσιαστήριο πού ἀγιάζει τὸ δῶρο; Ὅποιος λοιπόν ὀρκίζεται στό θυσιαστήριο, ὀρκίζεται σ' αὐτό καί σέ ὅλα ὅσα εἶναι ἐπάνω του· Καί ὅποιος ὀρκίζεται στό Ναό, ὀρκίζεται σ' αὐτόν καί σ' ἐκεῖνον πού κατοικεῖ σ' αὐτόν· Καί ὅποιος ὀρκισθεῖ στόν οὐρανό, ὀρκίζεται στό θρόνο τοῦ Θεοῦ καί σ' αὐτόν πού κάθεται ἐπάνω του. Ἀλλοίμονο σ' ἐσᾶς, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριτές, διότι δίνετε τὸ ἕνα δέκατο ἀπό τὸ δυόσμο καὶ τὸ ἄνηθο καὶ τὸ κύμινο, καὶ ἀφήσατε τὰ σοβαρότερα τοῦ Νόμου τὴ δικαιοσύνη καὶ τὴν εὐσπλαχνία καὶ τὴν τιμιότητα· Καί αὐτὰ ἔπρεπε νά τὰ κάνετε, ἀλλά κι ἐκεῖνα νά μὴν τὰ ἀφήσετε. Ὁδηγοὶ τοῦ λαοῦ τυφλοί, πού στραγγίζετε τὸ κουνούπι ὡς ἀκάθαρτο, καὶ καταπίνετε τὴν καμήλα πού καὶ αὐτὴ εἶναι ἀκάθαρτη! Ἀλλοίμονό σας, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριτές, διότι καθαρίζετε τὸ ἔξωτερικό τοῦ ποτηριοῦ καὶ τῆς πιατέλας, τὸ περιεχόμενό τους ὅμως εἶναι προῖόν ἀρπαγῆς καὶ ἀδικίας. Φαρισαῖε τυφλέ, καθάρισε πρῶτα τὸ ἐσωτερικό τοῦ ποτηριοῦ καὶ τῆς πιατέλας, γιὰ νά εἶναι καὶ τὸ ἔξωτερικό τους καθρό. Ἀλλοίμονό σας, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριτές, διότι εἴσθε παρόμοιοι μέ τάφους ἀσβεστωμένους, οἱ ὅποιοι ἐξωτερικά μὲν φαίνονται ὠραῖοι, ἐσωτερικά ὅμως εἶναι γεμάτοι ἀπό νεκρά κόκαλα καὶ ἀπό κάθε ἀκαθαρσία. Ἔτσι κι ἐσεῖς ἀπ' ἔξω φαίνεσθε στοὺς ἀνθρώπους δίκαιοι, ἀπό μέσα ὅμως εἴσθε γεμάτοι

μὲν φαίνεσθε τοῖς ἀνθρώποις δίκαιοι, ἔσωθεν δὲ μεστοὶ ἐστε ὑποκρίσεως καὶ ἀνομίας. Οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι οἰκοδομεῖτε τοὺς τάφους τῶν προφητῶν καὶ κοσμεῖτε τὰ μνημεῖα τῶν δικαίων, καὶ λέγετε· εἰ ἦμεν ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν πατέρων ἡμῶν, οὐκ ἂν ἦμεν κοινωνοὶ αὐτῶν ἐν τῷ αἵματι τῶν προφητῶν. Ὡστε μαρτυρεῖτε ἑαυτοῖς ὅτι υἱοὶ ἐστε τῶν φονευσάντων τοὺς προφήτας. Καὶ ὑμεῖς πληρώσατε τὸ μέτρον τῶν πατέρων ὑμῶν. Ὅφεις, γεννήματα ἐχιδνῶν! πῶς φύγητε ἀπὸ τῆς κρίσεως τῆς γεέννης; Διὰ τοῦτο ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω πρὸς ὑμᾶς προφήτας καὶ σοφοὺς καὶ γραμματεῖς, καὶ ἐξ αὐτῶν ἀποκτενεῖτε καὶ σταυρώσετε, καὶ ἐξ αὐτῶν μαστιγώσετε ἐν ταῖς συναγωγαῖς ὑμῶν καὶ διώξετε ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν, ὅπως ἔλθῃ ἐφ' ὑμᾶς πᾶν αἷμα δίκαιον ἐκχυνόμενον ἐπὶ τῆς γῆς ἀπὸ τοῦ αἵματος Ἄβελ τοῦ δικαίου ἕως τοῦ αἵματος Ζαχαρίου υἱοῦ Βαραχίου, ὃν ἐφονεύσατε μεταξὺ τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ θυσιαστηρίου. Ἄμην λέγω ὑμῖν ὅτι ἤξει ταῦτα πάντα ἐπὶ τὴν γενεὰν ταύτην. Ἱερουσαλήμ Ἱερουσαλήμ, ἡ ἀποκτένουσα τοὺς προφήτας καὶ λιθοβολοῦσα τοὺς ἀπεσταλμένους πρὸς αὐτήν! ποσάκις ἠθέλησα ἐπισυναγαγεῖν τὰ τέκνα σου ὃν τρόπον ὄρνις ἐπισυνάγει τὰ νοσσία ἑαυτῆς ὑπὸ τὰς πτέρυγας, καὶ οὐκ ἠθέλησατε. Ἴδου ἀφίεται ὑμῖν ὁ οἶκος ὑμῶν

ἀπὸ ὑποκρισία καὶ παρανομία. Ἀλλοίμονό σας, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριτές, διότι κτίζετε τοὺς τάφους τῶν Προφητῶν καὶ στολίζετε τὰ μνημεῖα τῶν Δικαίων, καὶ λέγετε· ἐάν ζούσαμε σὺς ἡμέρες τῶν πατέρων μας, δέν θά γινόμασταν συνένοχοί τους στό φόνο τῶν Προφητῶν. Ὡστε μαρτυρεῖτε (ὁμολογεῖτε) στόν ἑαυτό σας, ὅτι εἶσθε ἀπόγονοι αὐτῶν πού θανάτωσαν τοὺς προφῆτες. Καί τώρα λοιπόν συμπληρώστε ἐκεῖνα πού παρέλειψαν νά κάνουν οἱ πρόγονοί σας, γιά νά φθάσετε στά ἄκρα τῆς κακίας. Φίδια, γεννήματα ὀχιῶν! Πῶς εἶναι δυνατό νά ἀποφύγετε τήν καταδίκη τῆς γέεννας (τῆς κολάσεως); Γί' αὐτό νά, ἐγὼ ἀποστέλλω σ' ἐσᾶς Προφῆτες καὶ σοφοὺς καὶ γραμματεῖς, καὶ ἄλλους ἀπ' αὐτούς θά θανατώσετε καὶ θά σταυρώσετε, καὶ ἄλλους ἀπ' αὐτούς θά τοὺς μαστιγώσετε σὺς συναγωγές σας καὶ θά τοὺς καταδιώξετε ἀπό πόλη σέ πόλη γιά νά πέσει ἐπάνω σας κάθε αἷμα δικαίου πού χύνεται ἐπάνω στή γῆ ἀπό τό αἷμα τοῦ Ἄβελ τοῦ Δικαίου, μέχρι τό αἷμα τοῦ Ζαχαρία τοῦ υἱοῦ τοῦ Βαραχία, τόν ὁποῖο θανατώσατε μεταξύ τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ Βωμοῦ τῶν θυσιῶν (μέσα στή αὐλή τοῦ Ναοῦ). Ἀληθινά σᾶς λέγω, ὅτι ὅλα αὐτά θά γίνουν στή γενιά αὐτή καί σέ βάρος της. Ἱερουσαλήμ. Ἱερουσαλήμ, πού θανατώνεις τοὺς Προφῆτες καὶ λιθοβολεῖς αὐτούς πού στέλνει ὁ Θεός σ' ἐσένα! Πόσες φορές θέλησα νά συνάξω τά τέκνα σου, ὅπως ἡ ὄρνιθα συγκεντρώνει τά πουλάκια της κάτω ἀπό τά φτερά της καὶ δέν θελήσατε. Νά, ἐγκαταλείπεται ὁ οἶκος σας (ἡ πόλη καὶ ὁ Ναός σας) ἔρημος. Διότι σᾶς λέγω (σᾶς διαβεβαιώνω) ὅτι δέν θά μέ δεῖτε ἀπό τώρα καί στό ἐξῆς, ἕως ὅτου μετανοημένοι καί

<p>ἔρημος. Λέγω γὰρ ὑμῖν, οὐ μὴ με ἴδητε ἀπ' ἄρτι ἕως ἂν εἴπητε, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.</p> <p>Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Σελίς 23-25). Μικρά Συναπτή. Ἔτι καὶ ἔτι ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.</p> <p>Αντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῆ σῆ χάριτι. Τῆς Παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων μνημονεύσαντες, ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν, Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθῶμεθα. Σοὶ Κύριε. Σὺ γὰρ εἶ ὁ Βασιλεὺς τῆς εἰρήνης καὶ Σωτῆρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Κοντάκιον. Τὴν ὥραν ψυχῆ, τοῦ τέλους ἐννοήσασα, καὶ τὴν ἐκκοπήν, τῆς συκῆς δειλιάσασα, τὸ δοθέν σοι τάλαντον, φιλοπόνως ἔργασαι ταλαίπωρε, γρηγοροῦσα καὶ κράζουσα· μὴ μείνωμεν ἔξω τοῦ νυμφῶνος Χριστοῦ.</p>		<p>ἐπιστρέφοντας σ' ἐμένα θά πεῖτε· ἄῤ εἶναι εὐλογημένος αὐτός πού ἐρχεται στό ὄνομα τοῦ Κυρίου ὡς ἀντιπρόσωπός του καὶ ἀπεσταλμένος του.</p> <p>Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Σελίδα 23-25). Μικρή Συναπτή. Πάλι καὶ πάλι μέ εἰρήνη ἄς παρακαλέσουμε τόν Κύριο. Βοήθησε, σῶσε, ἐλέησε καὶ διαφύλαξέ μας, Θεέ, μέ τή χάρη σου. Ἀφοῦ μνημονεύσουμε τὴν Παναγία, ἀμόλυνη, ὑπερευλογημένη, ἔνδοξη Κυρία μας, τή Θεοτόκο (τή Μητέρα τοῦ Θεοῦ), καὶ Ἀειπάρθενο (παντοτεινὴ Παρθένο) Μαρία, μαζί μέ ὅλους τού ἁγίους, ἄς ἐμπιστευθοῦμε τούς ἑαυτοὺς μας, καὶ ὁ καθένας μας ὅλους τούς ἄλλους, καὶ ὀλόκληρη τή ζωὴ μας στό Χριστό, τό Θεό μας. Σ' Ἐσένα Κύριε. Διότι Ἐσύ εἶσαι ὁ Βασιλιάς τῆς εἰρήνης καὶ Σωτήρας τῶν ψυχῶν μας, καὶ σ' ἐσένα ἀναπέμπομε τή δόξα, στόν Πατέρα καὶ στόν Υἱό καὶ στό Ἅγιο Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.</p> <p>Κοντάκιο. Ψυχὴ μου, φρόντισε νά ἐννοήσεις τὴν ὥρα τοῦ τέλους τῆς ἐπίγειας ζωῆς σου, καὶ νά δειλιάσεις ἀπό τό γεγονός ὅτι ἡ συκία ξεράθηκε καὶ κόπηκε· ἐργάσου (ἀξιοποίησε) τό τάλαντο πού σου δόθηκε μέ ἀγάπη πρὸς τὴν ἐργασία (φιλόπονα) ἀγρυπνώντας καὶ κράζοντας· νά μὴ μείνουμε ἔξω ἀπό τὴν αἶθουσα τοῦ γάμου τοῦ Χριστοῦ.</p>
--	--	---

Οἶκος.

Τὶ ῥαθυμεῖς ἀθλία ψυχὴ μου; τί φαντάζῃ ἀκαίρως μερίμνας ἀφελεῖς; τί ἀσχολῇ πρὸς τὰ ῥέοντα; ἔσχάτη ὥρα ἐστὶν ἀπ' ἄρτι, καὶ χωρίζεσθαι μέλλομεν τῶν ἐνταῦθα, ἕως καιρὸν κεκτημένη, ἀνάνηψον κράζουσα. Ἡμάρτηκά σοι Σωτὴρ μου, μὴ ἐκκόψῃς με, ὥσπερ τὴν ἄκαρπον συκιῆν, ἀλλ' ὡς εὐσπλαγχνος Χριστέ, κατοικτεῖρησον, φόβῳ κραυγάζουσαν. Μὴ μείνωμεν ἔξω τοῦ νυμφῶνος Χριστοῦ.

Συναξάριον.

(Τοῦ Μηναίου).

Τοῦ Τριωδίου.

Τῇ ἀγία καὶ μεγάλη Τρίτῃ, τῆς τῶν δέκα Παρθένων παραβολῆς, τῆς ἐκ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, μνεῖαν ποιούμεθα.

Στίχοι. Τρίτῃ μεγίστῃ Παρθένους δέκα φέρει, Νίκην φερούσας ἀδεκάστου Δεσπότη.

Ἀλλ' ὦ Νυμφίε Χριστέ, μετὰ τῶν φρονίμων ἡμᾶς συναρίθμησον Παρθένων, καὶ τῇ ἐκλεκτῇ σου σύνταξον ποίμνη, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ωιδὴ Η'. Ὁ Εἰρμός.

«Τῷ δόγματι, τῷ τυραννικῷ, οἱ ὅσοι τρεῖς Παῖδες μὴ πεισθέντες, ἐν τῇ καμίνῳ βληθέντες, Θεὸν ὠμολόγουν ψάλλοντες. Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον».

Οἶκος.

Γιατί ἀδιαφορεῖς, ἀθλία ψυχὴ μου; Γιατί ἀπασχολεῖς τὸ νοῦ σου μὲ ἀνόητες καὶ μάταιες φροντίδες; Γιατί ἀπασχολεῖσαι μὲ τὰ πρόσκαιρα; Ἀπὸ τώρα εἶναι τελευταία ὥρα καὶ πρόκειται νὰ χωρισθοῦμε ἀπὸ τὰ πράγματα τῆς ἐδῶ ζωῆς· Ἔως οὗτοῦ ἔχεις καιρὸ, σύνελθε (ἀπὸ τῆς μεθῆ τῆς ἀμαρτίας) κραυγάζοντας. Ἀμάρτησα σ' ἐσένα, Σωτὴρα μου, μὴ μὲ κόψῃς ὅπως τὴν ἄκαρπη συκιά, ἀλλὰ ὡς εὐσπλαγχνος πού εἶσαι, Χριστέ, σπλαχνίσου ἐμένα πού μὲ φόβῳ κραυγάζω. Νά μὴ μείνωμε ἔξω ἀπὸ τὴν αἴθουσα τοῦ γάμου τοῦ Χριστοῦ.

Συναξάριον.

(Τοῦ Μηναίου).

Τοῦ Τριωδίου.

Κατὰ τὴν ἀγία καὶ μεγάλη Τρίτῃ καθιερώσαμε τὴν ἀνάμνηση τῆς παραβολῆς τῶν δέκα Παρθένων ἀπὸ τὸ ἱερό Εὐαγγέλιο.

Στίχοι. Ἡ πιὸ μεγάλη Τρίτῃ παρουσιάζει τίς δέκα Παρθένες, οἱ ὁποῖες ἀναδεικνύουν τὴ Νίκη τοῦ δικαίου Κυρίου.

Ἀλλὰ ὦ Νυμφίε (τῆς ψυχῆς μας) Χριστέ, τοποθέτησέ μας μὲ τίς φρόνιμες Παρθένες καὶ κατάταξέ μας μὲ τὸ ἐκλεκτό σου ποίμνιο (κοπάδι) καὶ ἐλέησέ μας. Ἀμήν.

Ωιδὴ Η'. Ὁ Εἰρμός.

Οἱ τρεῖς ἅγιοι Νέοι (στὴ Βαβυλώνα), ἐπειδὴ δὲν ὑπήκουσαν στό πρόσταγμα τοῦ τυράννου, ὅταν ρίχθηκαν στό καμίνι ὁμολογοῦσαν τὴν πίστη τους στό Θεό ψάλλοντας· ὅλα τὰ δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ δοξολογεῖτε τὸν Κύριο.

<p>Ῥαθυμίαν, ἄπωθεν ἡμῶν, βαλλώμεθα, καὶ φαιδραῖς ταῖς λαμπάσι, τῷ ἀθανάτῳ Νυμφίῳ Χριστῷ, ὕμνοις συναντήσωμεν. Εὐλογεῖτε βοῶντες, τὰ ἔργα τὸν Κύριον.</p> <p>Ἰκανούσθω, τὸ κοινωνικόν, ψυχῆς ἡμῶν ἔλαιον ἐν ἀγγείοις, ὅπως ἐπάθλων μὴ θέντες καιρὸν ἐμπορίας, ψάλλωμεν. Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.</p> <p>Τὸ τάλαντον, ὅσοι πρὸς Θεοῦ, ἐδέξασθε ἰσοδύναμον χάριν, ἐπικουρία τοῦ δόντος Χριστοῦ, αὐξήσατε ψάλλοντες. Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.</p> <p>Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.</p> <p>Καταβασία.</p> <p>«Τῷ δόγματι, τῷ τυραννικῷ, οἱ ὅσοι τρεῖς Παῖδες μὴ πεισθέντες, ἐν τῇ καμίνῳ βληθέντες, Θεὸν ὠμολόγουν ψάλλοντες. Εὐλογεῖτε τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον».</p> <p>Τιμιωτέρα. (Σελίς 29). Ωιδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός. «Ἡ τὸν ἀχώρητον Θεόν, ἐν γαστρὶ χωρήσασα, καὶ χαρὰν τῷ Κόσμῳ κηήσασα, σὲ ὑμνοῦμεν, Παναγία Παρθένε».</p> <p>Δόξα σοι ὁ Θεός...</p> <p>Τοῖς Μαθηταῖς ὁ ἀγαθός, γρηγορεῖτε</p>		<p>Ἄς ρίξουμε μακριὰ ἀπὸ μᾶς τὴν ἀμέλεια, καὶ μέ φωτεινές τίς λαμπάδες μας, ἄς συναντήσουμε τὸν ἀθάνατο Νυμφίον, τὸ Χριστό μέ ὕμνους κραυγάζοντας· ἐσεῖς τὰ δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ δοξολογεῖτε τὸν Κύριον.</p> <p>Ἄς ὑπάρχει ἄφθονο τὸ μεταδοτικὸ λάδι (τῆς ἐλεημοσύνης) στὰ δοχεῖα τῆς ψυχῆς μας, ὥστε, χωρὶς νὰ θεωρήσουμε τὸν καιρὸ τῶν ἀμοιβῶν (τῆς δευτέρας παρουσίας) ὡς καιρὸ τῆς παρούσας ζωῆς (τοῦ ἀγώνα γιὰ τὴν ἀπόκτηση τῶν ἀρετῶν), νὰ ψάλλουμε. Τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.</p> <p>Ὅσοι δεχθήκατε τὸ τάλαντο ἀπὸ τὸ Θεό, μέ τὴν ἴση δύναμη σὲ χάρη, μέ τὴ βοήθεια τοῦ Χριστοῦ πού τὸ ἔδωσε αὐξήσατε τὸ ψάλλοντας· Τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.</p> <p>Ὑμνοῦμε, δοξολογοῦμε, καὶ προσκυνοῦμε τὸν Κύριον.</p> <p>Καταβασία.</p> <p>Οἱ τρεῖς ἅγιοι Νέοι (στὴ Βαβυλώνα), ἐπειδὴ δὲν ὑπήκουσαν στό πρόσταγμα τοῦ τυράννου, ὅταν ρίχθηκαν στό καμίνι ὁμολογοῦσαν τὴν πίστη τους στό Θεό ψάλλοντας· ὅλα τὰ δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ δοξολογεῖτε τὸν Κύριον.</p> <p>Τιμιωτέρα. (Σελίδα 29). Ωιδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός. Ἐσὺ πού χώρεσες στήν κοιλιὰ σου τὸν Θεό πού δὲν χωρεῖ στό σύμπαν, καὶ γέννησες τὴ χαρὰ (τὸν Χριστό) γιὰ τὸν κόσμον, ἐσένα ὑμνοῦμε, Παναγία Παρθένε.</p> <p>Δόξα σοι ὁ Θεός...</p> <p>Ἐσὺ ὁ ἀγαθός Κύριος εἶπες στοὺς Μαθητές σου, νὰ</p>
---	--	---

ἔφησας· ἦ γὰρ ὥρα ἦξει ὁ Κύριος, ἀγνοεῖτε, ἀποδοῦναι ἑκάστῳ.

Ἐν τῇ δευτέρᾳ σου φρικτῇ, παρουσία Δέσποτα, δεξιοῖς προβάτοις με σύνταξον, τῶν πταισμάτων, παριδῶν μου τὰ πλήθη.

Καταβασία.

«Ἡ τὸν ἀχώρητον Θεόν, ἐν γαστρὶ χωρήσασα, καὶ χαρὰν τῷ Κόσμῳ κυήσασα, σὲ ὑμνοῦμεν, Παναγία Παρθένε».

Μικρά Συναπτή. (Σελίς 30).

Ἐξαποστειλάριον. (Σελίς 30).

Αἶνοι. Στίχοι. (Σελίς 30-32).

Τροπάρια.

Ἐν ταῖς λαμπρότησι τῶν Ἁγίων σου, πῶς εἰσελεύσομαι ὁ ἀνάξιος; ἂν γὰρ τολμήσω συνεισελθεῖν εἰς τὸν νυμφῶνα, ὁ χιτῶν με ἐλέγχει, ὅτι οὐκ ἔστι τοῦ γάμου, καὶ δέσμιος ἐκβαλοῦμαι ὑπὸ τῶν Ἀγγέλων, καθάρισον Κύριε, τὸν ρύπον τῆς ψυχῆς μου, καὶ σῶσόν με ὡς φιλάνθρωπος. (Δίς).

Ὁ τῇ ψυχῆς ῥαθυμία νυστάξας, οὐ κέκτημαι Νυμφίε Χριστέ, καιομένην λαμπάδα τὴν ἐξ ἀρετῶν, καὶ νεάνισιν ὁμοιώθην μωραῖς, ἐν καιρῷ τῆς ἐργασίας ῥεμβόμενος· τὰ σπλάγχνα τῶν οἰκτιρῶν σου, μὴ κλείσης μοι Δέσποτα, ἀλλ' ἐκτινάξας μου τὸν ζοφερὸν ὕπνον ἐξανάστησον, καὶ ταῖς φρονίμοις συνεισάγαγε Παρθένους, εἰς νυμφῶνα τὸν σόν,

εἴσθε ἄγρυπνοι (ἔτοιμοι)· διότι δέν γνωρίζετε, ποιά ὥρα θά ἔλθει ὁ Κύριος, γιὰ νά ἀποδώσει στὸν καθένα κατὰ τὰ ἔργα του.

Κατὰ τὴ δευτέρα φρικτὴ παρουσία σου, Κύριε, τοποθέτησέ με μαζί μέ τὰ δεξιά σου πρόβατα παραβλέποντας τὰ πλήθη τῶν ἀμαρτιῶν μου.

Καταβασία.

Ἐσὺ πού χώρεσες στήν κοιλιὰ σου τόν Θεό πού δέν χωρεῖ στό σύμπαν, καί γέννησες τὴ χαρά (τόν Χριστό) γιὰ τόν κόσμο, ἐσένα ὑμνοῦμε, Παναγία Παρθένε.

Μικρὴ Συναπτή. (Σελίδα 30).

Ἐξαποστειλάριο. (Σελίδα 30).

Αἶνοι. Στίχοι. (Σελίδα 30-32).

Τροπάρια.

Μέσα στοὺς λαμπρόφωτους ἀγίους σου πῶς θά μπῶ ὁ ἀνάξιος; Διότι ἂν τολμήσω νά μπῶ μαζί τους στήν αἶθουσα τοῦ γάμου, μέ φανερώνει ὡς ἀνάξιο τό ἔνδυμα (τῆς ψυχῆς μου), διότι δέ εἶναι κατάλληλο γιὰ τό γάμο, καί θά ἀποβληθῶ δεμένος ἀπό τοὺς Ἀγγέλους. Καθάρισε, Κύριε, τό ρύπο (τὴν ἀκαθαρσία) τῆς ψυχῆς μου, καί σῶσε με ὡς φιλάνθρωπος. (Δίς).

Ἐγὼ πού νυστάξα ἀπὸ τὴν ἀμέλεια τῆς ψυχῆς, Νυμφίε Χριστέ, δέν ἔχω λαμπάδα ἀναμμένη ἀπὸ ἀρετές, καί ὁμοιώθηκα μέ τίς μωρές παρθένες ρεμβάζοντας ἀδρανῆς κατὰ τὸν καιρὸ τῆς ἐργασίας (πού εἶναι ἡ παροῦσα ζωὴ). Μὴ μοῦ κλείσεις τὴν εὐσπλαχνία τῆς συμπάθειάς σου, Κύριε, ἀλλὰ ἀφοῦ τινάξεις μακριὰ τό σκοτεινὸ μου ὕπνο, σήκωσέ με ὄρθιο, βάλε με μέσα μαζί μέ τίς φρόνιμες παρθένες στήν αἶθουσα τοῦ γάμου σου, ὅπου ἀκούεται

ὄπου ἦχος καθαρὸς ἐορταζόντων, καὶ βοώντων ἀπαύστως· Κύριε δόξα σοι. (Δίς).

Δόξα... Καὶ νῦν...

Τοῦ κρύψαντος τὸ τάλαντον, τὴν κατάκρισιν ἀκούσασα, ψυχὴ, μὴ κρύπτε λόγον Θεοῦ, κατάγγελλε τὰ θαυμάσια αὐτοῦ, ἵνα πλεονάζουσα τὸ χάρισμα, εἰσέλθῃς, εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου.

Μικρὰ Δοξολογία. (Σελίς 32-34).

Πληρωτικά. Κεφαλοκλισία.

(Σελίς 34-35).

Ἀπόστιχα. Στίχοι. (Σελίς 35-36-37).

Τροπάρια.

Δεῦτε πιστοί, ἐπεργασώμεθα προθύμως τῷ Δεσπότη· νέμει γὰρ τοῖς δούλοις τὸν πλοῦτον, καὶ ἀναλόγως ἕκαστος, πολυπλασιάζωμεν, τὸ τῆς χάριτος τάλαντον. Ὁ μὲν σοφίαν κομιεῖται, δι' ἔργων ἀγαθῶν. Ὁ δὲ λειτουργίαν λαμπρότητος ἐπιτελείσθω, κοινωνεῖτω δὲ τοῦ λόγου, πιστός τῷ ἀμνήτῳ, καὶ σκορπιζέτω τὸν πλοῦτον, πένησιν ἄλλος· οὕτω γὰρ τὸ δάνειον πολυπλασιάζωμεν, καὶ ὡς οἰκονόμοι πιστοὶ τῆς χάριτος, δεσποτικῆς χαρᾶς ἀξιωθῶμεν· αὐτῆς ἡμᾶς καταξίωσον, Χριστε ὁ Θεός, ὡς φιλόανθρωπος.

Ὅταν ἔλθῃς ἐν δόξῃ μετ' Ἀγγελικῶν Δυνάμεων, καὶ καθίσης ἐν θρόνῳ, Ἰησοῦ,

ἦχος καθαρὸς αὐτῶν πού ἐο(Δίς).ρτάζουν καὶ ἀκατάπαυστα κραυγάζουν· Κύριε, δόξα σ' ἐσένα.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἀφοῦ ἔμαθες, ψυχὴ μου, τὴν καταδίκη ἐκείνου πού ἔκρουσε τὸ τάλαντο (τὸ χάρισμα), μὴ κρύβεις τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ (κρατώντας τὸν μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό σου)· Κήρυττε τὰ θαύματά του, ὥστε ἀφοῦ πολλαπλασιάσεις τὸ χάρισμα, νὰ μπεῖς στὴ χαρὰ τοῦ Κυρίου σου (στὴ Βασιλεία του).

Μικρὴ Δοξολογία. (Σελίδα 32-34).

Πληρωτικά. Κεφαλοκλισία.

(Σελίδα 34-35).

Ἀπόστιχα. Στίχοι. (Σελίδα 35-36-37).

Τροπάρια.

Ἐμπρὸς πιστοί, ἄς ἐργασθούμε προθύμα γιὰ χάρη τοῦ Κυρίου· διότι μοιράζει στοὺς δούλους του τὸν πνευματικὸ πλοῦτο, καὶ ὁ καθένας ἀνάλογα ἄς πολλαπλασιάσουμε τὸ τάλαντο τῆς χάριτος του. Ὁ ἕνας ἄς μεταδώσει σοφία πού ἐκδηλώνεται μὲ ἔργα ἀγαθὰ. Ὁ ἄλλος ἄς προσφέρει λαμπρές ὑπηρεσίες στὴν κοινωνία, καὶ ὁ πιστός πού κατέχει τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, ἄς τὸν μεταδίδει σ' αὐτόν πού ἔχει ἄγνοια, καὶ ἄλλος ἄς σκορπίζει τὸν πλοῦτο στοὺς φτωχοὺς· ἔτσι λοιπόν ἄς πολλαπλασιάσουμε αὐτό πού ὡς δάνειο μᾶς δόθηκε ἀπὸ τὸ Θεό, καὶ ὡς ἀξιόπιστοι διαχειριστές τῆς χάριτος του, νὰ ἀξιωθούμε νὰ λάβουμε χαρὰ πού δίνει ὁ Κυρίαρχος Θεός· Χριστέ Θεέ μας κάνε μας ἀξίους γι' αὐτήν, ὡς φιλόανθρωπος.

Ὅταν ἐπανέλθῃς μὲ δόξα συνοδευόμενος ἀπὸ Ἀγγελικὲς Δυνάμεις, Ἰησοῦ, καὶ καθίσεις στό θρόνο τῆς

διακρίσεως, μή με Ποιμὴν ἀγαθὴ διαχωρίσης·
ὁδοὺς δεξιᾶς γὰρ οἶδας, διεστραμμέναι δέ εἰσιν
αἱ εὐώνυμοι· μή οὖν ἐρίφοις με, τὸν τραχὺν τῇ
ἀμαρτία συναπολέσης· ἀλλὰ τοῖς ἐκ δεξιῶν,
συναριθμήσας προβάτοις, σῶσόν με ὡς
φιλόανθρωπος.

Ὁ Νυμφίος ὁ κάλλει ὠραῖος, παρὰ πάντας
ἀνθρώπους, ὁ συγκαλέσας ἡμᾶς, πρὸς ἐστίασιν
πνευματικῆν τοῦ νυμφῶνός σου, τὴν
δυσείμονά μου μορφὴν, τῶν πταισμάτων
ἀπαμφίασον, τῇ μεθέξει τῶν παθημάτων σου,
καὶ στολὴν δόξης κοσμήσας, τῆς σῆς
ὠραιότητος, δαιτυμόνα φαιδρὸν ἀνάδειξον, τῆς
Βασιλείας σου ὡς εὐσπλαγχνος.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἰδοὺ σοι τὸ τάλαντον, ὁ Δεσπότης
ἐμπιστεύει ψυχὴ μου, φόβῳ δέξει τὸ χάρισμα,
δάνεισαι τῷ δεδωκότι, διάδος πτωχοῖς, καὶ
κτῆσαι φίλον τὸν Κύριον, ἵνα σῆς ἐκ δεξιῶν
αὐτοῦ, ὅταν ἔλθῃ ἐν δόξῃ, καὶ ἀκούσης μακα-
ρίας φωνῆς. Εἴσελθε δοῦλε, εἰς τὴν χαρὰν τοῦ
Κυρίου σου. Αὐτῆς ἀξιώσόν με, Σωτῆρ τὸν
πλανηθέντα, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Ἀγαθὸν τό ἐξομολογεῖσθαι .... Τρισάγιον.
(Σελίς 37..., 1).

Κοντάκιον. «Τὴν ὥραν, ψυχὴ...».
(Σελίς 70).

Κύριε, ἐλέησον IB'.(12). κ.λ.π. Ἀπόλυσις.

κρίσεως, μή με ἀπομακρύνεις, ἀγαθὴ Ποιμένα, ἀπὸ σένα·
διότι ἀγαπᾶς τοὺς δρόμους πού ὀδηγοῦν στά δεξιὰ σου,
ἀλλὰ αὐτοὺς πού ὀδηγοῦν ἀριστερά, τοὺς θεωρεῖς διε-
στραμμένους· Μή λοιπὸν ἐμένα πού με ἔκανε σκληρὸν ἢ
ἀμαρτία μέ ἐξολοθρεύσεις μαζί μέ τὰ ἐρίφια (τοὺς
ἀμαρτωλοὺς), ἀλλὰ βάλε με μαζί μέ τὰ πρόβατα στά δε-
ξιὰ σου καὶ σῶσε με ὡς φιλόανθρωπος.

Ἐσὺ Νυμφίε, πού λόγω τῆς ἀναμαρτησίας σου
ὑπερέχεις σέ ὠραιότητα ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, πού
μᾶς ἔχεις καλέσει σέ συνεστίαση πνευματικῆ στήν
αἴθουσα τῶν γάμων σου, ἀπάλλαξε τὴν ἄσχημὴ μου
ἐμφάνιση ἀπὸ τίς ἀμαρτίες μέ τὴ συμμετοχὴ στά Πάθη
σου, καὶ ἀφοῦ μέ στολίσεις μέ τὴν ἔνδοξη στολὴ τῆς
ὠραιότητάς σου, ἀνάδειξέ με συνδαιτυμόνα
(ὁμοτράπεζο) χαρούμενο τῆς Βασιλείας σου.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ψυχὴ μου, νά, ὁ Κύριος σοῦ ἐμπιστεύεται τό χάρισμα,
δέξου το μέ φόβο, (μέ τὴν ἐλεημοσύνη) δάνεισέ το σ'
αὐτόν πού σοῦ τό ἔδωσε, μοίρασε ἀγαθὰ στοὺς φτωχοὺς
καὶ κάνε φίλο τόν Κύριο, γιὰ νά σταθεῖς στά δεξιὰ του,
ὅταν ἔλθῃ μέ δόξα, καὶ νά ἀκούσεις τὴ μακάρια φωνή
του. Εἴσελθε (ἔμπα), δοῦλε στή χαρὰ τοῦ Κυρίου σου.
Ἐμένα πού πλανήθηκα, Σωτήρα, ἀξιώσέ με νά ἀκούσω
αὐτὴ τὴ φωνή, ἐπειδὴ ἔχεις ἄπειρη εὐσπλαχνία.

Ἀγαθὸν τό ἐξομολογεῖσθαι .... Τρισάγιον.
(Σελίδα 37..., 1).

Κοντάκιον. Τὴν ὥραν, ψυχὴ...
(Σελίς 70).

Κύριε, ἐλέησον IB'.(12). κ.λ.π. Ἀπόλυσις.

(Σελίς 37-39).

Άπόλυση. (Σελίδα 37-39).

